

DEN SOCIALA PLANEN

Written by

Joakim Ekenmo

Vetlandavägen 58
0761175970

UPPTONING

EXT. KRING EN BADPLATS - KVÄLL

Mörker. Vi ser en väg. Vi ser en badplats. Vi ser en skog.

INT. ISOLERAT RUM - KVÄLL

Vi befinner oss i ett isolerat och litet rum. Det finns inget fönster i rummet. Det är ändå väldigt ljusst.

På golvet sitter en KVINNA, ca 30 år. Vi ser henne bakifrån. Hon är klädd i grönblå heltäckande kläder. Hennes långa mörka hår är rufsigt. Hon skakar och gungar fram och tillbaka.

Framför henne ligger en OKEJ-tidning. Vi ser hennes skakande händer. Hon tar tag i tidningen och försöker resa på sig från golvet. Hon halvkryper mot sängen. Vi ser fortfarande inte vem kvinnan är. Hon kravlar sig till sist upp och lägger sig ner mot kudden. Hon lägger OKEJ-tidningen på nattduksbordet.

Vi ser OKEJ-tidningar som ligger på nattduksbordet. Vi ser också en Aftonbladet från oktober 2011. På en av OKEJ-tidningarna ser vi ett nummer från 1984. Vi hör ansträngd andning (O.S.).

NEDTONING

EXT. SOCIALKONTOR - PARKERINGSPLATS - MORGON

Vi befinner oss utanför socialkontorets entré och den anslutande parkeringsplatsen. Vi hör motorljud (O.S.) från något som låter som en sportbil på avstånd. Motorljuden avtar. Vi ser en gul porsche stanna hastigt mitt på parkeringsplatsen.

En man, ERNST, 55 år, kliver ur bilen. Ernst är en stor och lång man. Han har lätt krulligt bakåtslickat mörkt hår. Han har en mörk dyr kostym på sig. Han håller en svart portfölj i ena handen. Han ser ut som en riktig direktörstyp.

Ernst tittar irriterat mot en upptagen parkeringsplats. Vi ser en ovårdad vit Fiat. Han går irriterat mot ingången till socialkontoret.

EXT. STUGA - UTEPLATS - KVÄLL

Mörk höstkväll. Vi befinner oss på en uteplats intill en stuga.

Vi ser en DAM, 55 år år och en MAN, 65 år. De sitter i varsin stol. Båda läser varsin bok. Mannen röker pipa.

Plötsligt hörs avlägset BARNSKRIK (O.S). Damen rycker till och tittar misstänksamt ut mot sitt man. Det låter som att något barn skriker desperat från långt avstånd. Hon lägger sin bok åt sidan och ställer sig upp. Hon tittar mot sin man.

DAMEN
(viskar)

Herregud, vilka är ute och leker
vid den här tiden?

Mannen tittar på damen och rycker på axlarna. Han tar några bloss och fortsätter läsa sin bok. Plötsligt blir det tyst.

INT. LÄGENHET - KVÄLL

Mörker. Vi ser ett nattduksbord. Vi ser en bordslampa. Vi ser en röd 80-tals telefon. Vi hör tre telefonsignaler.

EXT. GRUSVÄG - KVÄLL

Mörker. Vi hör distanserat motorljud. En gul folkvagn kör på en grusväg ner mot en stugby. Vi ser bilen bakifrån. Bilens baklyktor lyser upp vägen. Vi ser mycket skog intill vägen.

Ljudet av motortrafiken avtar när vi ser bilen rullandes i närbild.

INT. GRUSVÄG - INNE I BILEN - KVÄLL

Vi är nu inne i bilen. Vi hör 80-TALS-MUSIK från bilradion.

VANESSA, 30 år, sitter till höger i framsätet. Hennes långa mörka hår är uppsatt och nyduschat. Hon är klädd i en ljusblå tunn skjorta och vita shorts. I bilen finns även hennes mamma ANN-MARI, ca 60 år som också kör bilen. Ann-Mari är klädd i en röd kavaj och bär på ett långt pärlhalsband. Hon ser stel och sträng ut när vi ser hennes ansikte.

Vanessa upplevs oskuldsfull och förväntansfull. Hon ger ett piggt intryck, nästan naivt.

VANESSA

(förväntansfullt)

Jag är lite nervös mamma.

ANN-MARI

Min lilla flicka behöver inte vara nervös.

VANESSA

Åh, vad jag längtar.

ANN-MARI

Du kommer passa så bra som sjuksköterska.

VANESSA

Tror du det?

ANN-MARI

Det vet jag.

Ann-Mari ändrar nu karaktär och tittar på sin flicka och ser stolt ut. Vanessa ler mot Ann-Mari.

EXT. STUGBY - STUGA - SENARE - KVÄLL

Ann-Mari parker bilen intill ett vedskjul och en mindre fotbollsplan. Ann-Mari och Vanessa går ur bilen.

Ann-Mari tar fram Vanessas väska. Vanessa sträcker på sig och tittar sig runt omkring. Vanessa kikar ner mot den närliggande sjön lite längre ner.

VANESSA

Äntligen börjar livet på riktigt.

Vanessa ler mot sin mamma och tar ett djupt andetag.

ANN-MARI

(tittar ner mot vattnet)

Visst är det härligt här ute. I morgon kan du ta ett härligt morgondopp när du vaknar.

VANESSA

Är det inte lite kallt för det?

ANN-MARI

Här ute badar vi året runt. Dessutom är vi ju bara i början på september. Man klarar av dagen så mycket bättre efter ett bad.

De kramar om varandra.

VANESSA

(tar upp väskan)

Hälsa så gott till pappa nu.

ANN-MARI

Är det något... vad som helst... så är det bara att ringa. Nu när vi sålt lägenheten i Alicante så är vi ju i närheten lite mer.

Ann-Mari nyper Vanessa lätt i kinden och ler mot henne. Vanessa ler tillbaka.

ANN-MARI (CONT'D)

Nu måste jag åka hem och se till Peter.

Ann-Mari sätter sig i bilen. Vanessa tittar efter bilen och vinkar. Hon går ner för en trapp ner mot stugan. Hon tittar ut över vattnet. Vi ser en gillestuga intill stugan ner mot vattnet. Intill gillestugan finns ett stort träd. Hon går ut på bryggan.

INT. GRUSVÄG - INNE I BILEN - SENARE - KVÄLL

Vi ser Ann-Mari körandes i bilen. Vi ser hennes oroliga ögon. Hon ser sorgsen ut.

Vi ser högra sidan av framsätet från Ann-Maris P.O.V. Vi ser en flygbiljett (avgående) till Alicante, Spanien.

Ann-Mari andas ut. Hon blir lugnare.

EXT. BADPLATS - KRING EN BRYGGA - KVÄLL

Vi ser något som ser ut som en brottsplats. Vi ser avspärrningar intill en badplats. Vi ser en polisbil. Vi hör en polisradio (O.S). Vi ser blåljus från polisbilen.

TVÅ MANLIGA POLISER (i övre medelåldern) står intill en brygga. De står och tittar ut mot vattnet. De är båda väldigt tagna och insiktsfulla.

POLIS 1

Såg du hennes lägenhet och de blöta kläderna?

Den andre polisen nickar.

POLIS 2

Vi hittade den här intill bryggan.

Han visar upp en tröja innanför någon form av platspåse.

POLIS 1

Ja, de visade mig den. De kan vara i vattnet... eller vad tror du?

Vi ser vattnet igen. En DYKARE kommer precis upp till ytan. Han dyker ner igen.

POLIS 2

Ja, det verkar inte bättre.

En av poliserna vänder sig om och tittar mot den ensliga lekplatsen. Vi ser blåljus från polisbilarna.

EXT. INNE I EN SKOG - KVÄLL

Mörker. Vi hör PRASSEL inifrån en skog. Vi närmar oss en skog. Vi ser en KVINNA, ca 30 år, gåendes bakifrån. Hon har långt mörkt räfflat hår. Hon är iklädd en vit/rosa randig klänning. Hon har ett stort rosa skärp runt midjan.

Kvinnan vacklar fram bland buskar och träd. Vi hör ansträngd andning och snabba hjärtslag (O.S.). Hon ser ut som en trasig docka.

Det blir ljusare. Kvinnan närmar sig en grusväg. Lite längre ner ser hon en stugby och en sjö.

Vi ser hennes ansikte, det är ISABELLA, ca 30 år. Hon tittar sig stressat omkring. Trötta och rädda stirrande ögon. Hon fortsätter ut mot grusvägen.

EXT. STUGBY - GRUSVÄG - SENARE - KVÄLL

Isabella vacklar fram på grusvägen. Hon fortsätter gå ner mot stugbyn. Hon möts av TVÅ JOGGARE. Den ena joggaren är klädd i en pastellfärgad rosa löpardräkt och den andra i en pastellfärgad mintgrön joggingdress. Det ser ut att vara 80-tals liknande kläder av märket Adidas. De har en freestyle och en kassetbandspelare på sig. Joggarna springer förbi kvinnan i rask takt. De tittar mot henne. Isabella vänder sig om men fortsätter ner mot stugbyn.

EXT. STUGBY - KRING EN STUGA - SENARE - KVÄLL

Isabella ser en fotbollsplan och en röd stuga intill vattnet. Hon går ner för trappan och ser en stuga och en röd gillestuga intill. Intill stugan finns en brygga och ett stort träd. Hon ser sig stressat omkring.

Isabella går mot gillestugan. Hon öppnar dörren. Hon lämnar dörren halvt öppen.

INT. SJUKHUS - AVDELNING - MEDICINFÖRRÅD - DAG

Vi befinner oss i en sjukhuskorridor. Vi ser en KVINNA, ca 30 år, gåendes i korridoren. Hon har ljust hår. Hon stannar till utanför ett rum. Hon tittar sig oroligt omkring. Hon öppnar dörren försiktigt och smyger in i rummet. Hon går mot ett medicinskåp. Hon tar fram en nyckel. Hon plockar ut några kartor med mediciner och stoppar dem i sin ficka. Hon låser försiktigt skåpet igen.

INT. SOCIALKONTOR - RECEPTION - MORGON

Ernst går in mot receptionen på socialkontoret. Han ser upprörd ut.

I receptionen sitter en överviktig 35-åring, SARA. Hon sitter halvsovandes vid en dator. Bredvid henne ligger en stor godispåse, en I-phone och några Hänt Extra-tidningar.

Ernst klappar sin portfölj tre gånger hårt vid fönsterkanten intill receptionen. Sara rycker till.

ERNST

(pratar barnsligt)

Godmorgon Sara. Twittrat hela natten nu igen?

Sara rättar till sitt hår och börjar pilla lite på tangenterna.

SARA

Nej, jag skulle just...

ERNST

Du vet väl att vi har rätt till gratis friskvård här på socialen.

Sara tittar förvånat mot Ernst.

ERNST (CONT'D)

Jag menar bara att det skulle göra dig gott. Du skulle exempelvis kanske bli lite piggare.

SARA

Jag gör vad jag ska.

ERNST

(tittar mot tidningen)

Jaha, något nytt om kungafamiljen?

Sara tittar irriterat mot Ernst.

ERNST (CONT'D)

Mmmm... har du fått många vänförfrågningar idag då?

SARA

(suckar)

Ville du nåt eller?

ERNST

(grimaserar tjurigt)

Ja, ville och ville.

Ernst visar upp en lapp med ett registreringsnummer.

ERNST (CONT'D)

Vet fröken vem som har tagit min parkeringsplats?

SARA

(höjer ögonbrynen)

Ser jag ut som en parkeringsvakt?

Det här är ett socialkontor..

Ernst sätter sina ondskefulla stora ögon i Sara.

ERNST

Det kanske är du som har tagit min
parkeringsplats?

SARA

Nej, jag har inget körkort...

Ernst skakar nedlåtande på huvudet.

ERNST

Nej, det förstås.

Ernst tittar ut över parkeringsplatsen. Vi ser en
parkeringsvakt vid Ernsts bil ur Ernsts P.O.V.

EXT. SOCIALKONTOR - PARKERINGSPLATS - MORGON

Ernst rusar ut mot parkeringsplatsen intill socialkontoret.
En kvinnlig PARKERINGSVAKT, ca 20 år, vänder sig om mot
Ernst. Han ser en parkeringsbot på sin porsche. Han rycker
loss p-boten från bilen och spänner sina ondskefulla stora
ögon i henne.

ERNST

(håller p-boten i handen)

Ursäkta fröken... vet du inte vem
jag är?

PARKERINGSVAKT

Skulle jag det?

Parkeringsvakten går iväg till nästa bil. Ernst springer
efter med parkeringsboten i handen.

ERNST

Ursäkta, vem är din chef? Får jag tala med er chef.

PARKERINGSVAKT

Hur så? Vem är din chef?

ERNST

Jag är chef här. Socialchef.

PARKERINGSVAKT

Good for you.

Parkeringsvakten går iväg. Ernst blir förvånad och förbannad. I samma sekund kommer en MÖRKHYAD MAN, i 40-års åldern, fram till den vita fiaten som upptagit Ernst parkeringsplats. Ernst rusar fram mot mannen.

ERNST

(argsint)

Varför har du ställt dig här?

Mannen skakar förvånat på huvudet.

ERNST (CONT'D)

Kan du inte svenska?

MÖRKHYAD MAN

(invandrarsvenska)

Bara lite grann...

Ernst sätter dit p-boten på mannens bil.

MÖRKHYAD MAN (CONT'D)

Vad gör du?

ERNST

(pekar mot mannen)

Du ska göra rätt för dig Zlatan!

Den mörkhyade mannen visar upp en socialbidragscheck.

ERNST (CONT'D)

Jaha... jaha... det ante mig...?

Ernst tittar förminskande på mannen.

ERNST (CONT'D)

...nå, har du något namn? För du heter väl inte Zlatan?

MÖRKHYAD MANN

Ahmed...

Ernst spänner blicken i AHMED.

ERNST

Jaha. Jag heter Ernst. Jag är socialchef här inne.

Ahmed nickar på huvudet.

ERNST (CONT'D)

Muhammed, du måste genast flytta din bil från min parkeringsplats!

AHMED

Ahmed... inte Muhammed.

Ernst suckar. Ahmed är på väg att sätta sig i bilen. Ernst går fram mot honom och lägger sin hand på Ahmeds axel.

ERNST

Ahmed, vet du vad? Jag har en idé. Nu åker du iväg och så skaffar du dig ett jobb.

Ernst tittar samtidigt på sin klocka.

ERNST (CONT'D)

(pratar barnsligt)

Mmm, det hinner du med. Klockan är ju bara 9.15!

Ernst skrattar hånfullt. Ahmed sätter sig i bilen. Han startar bilen och backar ut. Ernst går samtidigt mot sin porsche. Plötsligt dör Ahmeds bil. Ahmed kliver ur bilen.

AHMED
(tar sig åt huvudet)
Bensinen... bensinen...

Nu står den gamla Fiaten också mitt på parkeringsplatsen.

ERNST
(vänder sig om)
Människa, är du helt värdelös?

Ahmed SVÄR på invandrarsvenska.

ERNST (CONT'D)
(pratar barnsligt)
Lite svenska kunde du allt?

Ahmed fortsätter svära stressat på både svenska och arabiska. Ernst blänger på mannen med öppen mun och rynkar sin panna.

ERNST (CONT'D)
Ursäkta, ser det ut som om jag har
en tolk i närheten?

ERNST (CONT'D)
Vet du vad Muhammed.

AHMED
Det är Ahmed, inte Muhammed.

Ernst släcker sina ögon och rynkar pannan.

ERNST
(blänger på Ahmed)
Istället för att undervisa mig i
arabiska AHMED så springer du iväg
till bensinstationen och löser det
här.

Ahmed tittar ner på sin socialbidragscheck.

ERNST (CONT'D)

När du sedan har tankat din bil så
går du in till receptionen...

Ernst tittar mot socialkontorets entré.

ERNST (CONT'D)

Ja, du hittar ju...

Ahmed tittar ner i marken och nickar.

ERNST (CONT'D)

I receptionen sitter det en
jättetjock, snäll men ganska dum,
tant.

Ahmed tittar mot Ernst förvånat och uppgivet.

ERNST (CONT'D)

Säg till den tjocka tanten att hon
ska söka socialchefen när din
FÖRBANNADE bil är borta från min
parkeringsplats!

Ahmed tittar på sin socialbidragscheck.

AHMED

(uppgiven)

Jag har två barn att ta hand om.

Ernst skrattar hånfullt.

ERNST

(ironiskt)

Jaså, fick du inte precis en check
från farbror staten?

Ernst suckar uppgivet och tittar bort från Ahmed. Ahmed blir
ledsen och springer iväg. Ernst rusar mot sin porsche som
fortfarande står mitt på parkeringsplatsen. Bredvid porschen
står Fiaten. Samtidigt ser vi andra tomma parkeringsplatser.
Ernst låser sin porsche och går mot socialkontoret.

INT. LÄGENHET - KVÄLL

Mörker. Vi ser ett nattduksbord. Vi ser en bordslampa. Vi ser en röd 80-tals telefon. Vi hör tre telefonsignaler.

INT. SOCIALKONTOR - KONTOR - SENARE - MORGON

Ernst rusar genom korridorerna på socialkontoret mot konferensrummet. Han är andfådd. Han stannar till vid ett rum på vägen. Han går in och hälsar på JOHAN, 40 år, som sitter vid sin dator.

ERNST

Tjena Johan, behöver inte
socioomer vara med på morgonmötet?

JOHAN

(tittar i dataskärmen)
Jo, jag är snart klar här.

ERNST

(tar sig för ansiktet)
Vilken jävla morgon...

JOHAN

Jaså?

ERNST

(bittert)
Nej, jag stötte bara på en av våra
utländska kunder.

Johan är väldigt inne i något framför datorn. Ernst blir nyfiken och tittar in i dataskärmen. Johan spelar Pac-Man.

ERNST (CONT'D)

(skrattar nedlåtande)
Det där ser ju ut som hos oss.

Johan tittar undrandes mot Ernst.

ERNST (CONT'D)
(pekar på skärmen)

Ja, socialbidragstagarna är den där
gule. Pillren är pengarna. Ja...
eller socialbidraget.

Johan brister ut i skratt.

JOHAN

Vilka är de andra då? De rosa och
de blå?

Ernst tittar länge förvånat ner på Johan.

ERNST

Fattar du inte det?

Johan skakar på huvudet medan han fortsätter spela på datorn.

ERNST (CONT'D)

Är du fullständig idiot Johan?

Ernst pratar lugnt och överlägset.

ERNST (CONT'D)

Det är ju kronofogden fattar du
väl.

Johan höjer sina ögonbryn och småskrattar.

JOHAN

(spelar pac-man)

Det skulle ju också kunna vara en
metafor för att barnen är hungriga
och springer efter sin mamma?

ERNST

Bra Johan. Bra där.

Ernst tittar stolt på Johan.

ERNST (CONT'D)

(tittar på sin armklocka)

Men nu är det färdiglekt. Vi är försenade.

Johan reser på sig. De går tillsammans ut från rummet.

INT. SOCIALKONTOR - KONFERENSRUM - MORGON

Johan och Ernst går in genom dörren till konferensrummet. Ernst tittar på sin klocka. Samtidigt ser vi medarbetarna i konferensrummet. En ÄLDRE KVINNA sitter och läser Hänt Extra. En ANNAN KVINNA sitter med sin I-phone. En MEDELÅLDERS MAN halvsover. Det står en stor tårta på bordet.

Ernst slänger sin portfölj i bordet. Johan sätter sig ner. Medarbetarna rycker till och tittar mot Ernst. Det blir helt tyst i rummet.

ERNST

God morgon. Ursäkta att jag är aningen sen...

Han tittar på sina medarbetare en längre stund.

ERNST (CONT'D)

...men det gjorde ju uppenbarligen ingenting.

UNG KVINNA (O.S.)

Men du vill ju inte att vi börjar morgonmötet innan du har kommit?

ERNST

Helt rätt. Det får inte under några som helst omständigheter ske.

Ernst blänger på sina medarbetare med hans stora ondskefulla ögon. Han lägger samtidigt märke till tre pärmar som står på bordet. Han skakar på huvudet.

ERNST (CONT'D)

Vad har jag sagt om att ställa
pärmarna på bordet?

BODIL, 40 år, klädd i rosa tights och en vit tröja, reser på
sig och lyfter ner pärmarna från bordet och ställer dem på
golvet.

ERNST (CONT'D)

Tack Bodil.

Ernst går samtidigt mot fönstret och ser den något
panikartade situation han själv har skapat kring
parkeringsplatsen. Han småflinar.

ERNST (CONT'D)

(vänder sig om)

Nå, vad har vi? Roberto?

Vi ser en man, ROBERTO, ca 30 år. Roberto har långt mörkt
krulligt hår. Han är iklädd en jeansskjorta.

ROBERTO

(nervöst)

Jo, det har inkommit en
orosanmälan. Vänta lite här...

Roberto bläddrar i sina papper. Ernst sätter sig vid
konferensbordet.

ERNST

(knäpper sina händer)

Okej, Roberto...vad har vi?

ROBERTO

Det har alltså inkommit en
orosanmälan gällande två barn.
Någon från skolan ringde och sa att
barnen inte varit där på två
veckor...

ERNST

Finns det någon sjukanmälan?

ROBERTO
(pratar tyst)

...Skolpersonalen har pratat med
mamman och hon sa att de hade
influensan...

ERNST
(blänger på Roberto)
Hmmm. Och så vänligen höj stämman
så att alla kan höra vad du säger.

ROBERTO
(sväljer ansträngt)
...Sen gick det ytterligare en
knapp vecka. Skolan ringde mamman
igen. Hon sa att de fortfarande var
sjuka. Skolpersonalen tyckte att
situationen blev mer och mer
misstänksam...

Ernst suckar.

ROBERTO (CONT'D)
...Skolan ringde ytterligare några
gångar men hon svarade inte på fyra
dagar.

ERNST
Vad sa kvinnan när vi pratade med
henne?

ROBERTO
Hon svarade inte.

ERNST
Är kvinnan känd hos oss sedan
tidigare?

Roberto tittar mot Bodil.

BODIL
(tittar i sina papper)
Ja, hon har nekats socialbidrag hos oss två gånger. Senast för 1 månad sedan.

ERNST
Varför?

BODIL
Hon slutade på sitt jobb i juli.
Jag tror hon sade upp sig.

Ernst skrattar hånfullt och skakar på huvudet.

ERNST
Var jobbade hon?

BODIL
Inom sjukvården tror jag.

ERNST
Varför slutade hon? Droger,
alkohol, annat missbruk?

ROBRETO
Vad vi har hört så är hon en
skötsam mamma.

ERNST
(fnyser)
Säger man upp sig från sitt jobb
då?

ROBERTO
Vi har pratat med hennes exman. Han berättade att han och mamman har en dålig kontakt men att hon var en bra och skötsam mamma. Men...

ERNST
Ja?

ROBERTO

...Christer gav oss ett nummer till
mammans väninna och här är det mer
oroväckande. Hon sa att mamman på
senare tid dragit sig undan.
Persiennerna var neddragna och
barnen hade inte varit ute och lekt
på väldigt länge.

ERNST

Elen?

ROBERTO

Vet inte.

ERNST

Vi får kolla om elbolaget har gjort
en anmälan till oss då... enligt
vilken paragraf då?

Ernst tittar nyfiket på Roberto.

ROBERTO

Jag vet inte...

Ernst tittar nedlåtande på Roberto.

JOHAN

(utanför bild)

4:e paragrafen!

ERNST

(gör tummen upp)

Bra Johan!

Ernst skrattar hånfullt och håller upp lite kaffe.

ERNST (CONT'D)

Hur har vi det med vårdnadstvist?

ROBERTO

Det föreligger inte vara fallet.

ERNST

Nähä, vad säger ni? Ska vi inte ha
lite kaffe nu?

Han tittar förväntansfullt ut över sina medarbetare.

ERNST (CONT'D)

Jag beslutar att vi gör ett
hembesök hos mamman.. Johan och...

Roberto avbryter försiktigt Ernst.

ROBERTO

(försynt)

Vi har redan beslutat att vi ska
göra ett hembesök. Jag och Bodil
åker ut i eftermiddag..

Ernst häpnar och reser sig upp. Han sätter sina ondskefulla
ögon i Roberto.

ERNST

Ni har vad sa du?

ROBERTO

(darrar med rösten)

Jo, vi har redan beslutat detta.
Eller hur Bodil?

Roberto tittar mot Bodil.

BODIL

(tittar i sina papper)

Jo, jag har skrivit ner det.

Ernst är fortsatt förvånad.

ERNST

(flinar ironiskt)

Men det såg ju inte ut som om ni
hade börjat morgonmötet när jag
kom?

Han tittar bekymrat men bestämt sig om i det tysta konferensrummet. Han sätter sig på sin stol igen.

ERNST (CONT'D)

(barnsligt)

Vad jag kan se så... men jag kan ju ha fel...

Ernst skakar på huvudet och ler retligt. Han tittar ner i bordet.

ERNST (CONT'D)

...så finns väl ingen annan än...

Ernst tittar ut över medarbetarna.

ERNST (CONT'D)

(höjer rösten och tittar upp)

...JAG i detta rum som har rätten att ta sådana beslut? Eller vem är det egentligen som är chef här inne..?

Det är forsatt tyst i konferensrummet.

ERNST (CONT'D)

(barnsligt)

...Jo, det är ju jag.

Ernst tar ett djupt andetag.

ERNST (CONT'D)

(skakar på huvudet)

Oj... barnen har varit borta från skolan en vecka eller två. Vad kan det bero på? Jag tippar på kräksjukan, vad tror ni?

Vi ser några av medarbeterna i konferensrummet. De skakar på sina huvuden.

ERNST (CONT'D)

Hur var det nu? Hade skolan varit hemma hos mamman och barnen?

ROBERTO
(harklar sig)

Mm, men det var ingen som öppnade.

ERNST

Ja, men då är det ju kräksjukan. Den smittar ju 48 timmar efter sista symptom. Det tror fan att hon inte öppnar dörren.

Ernst tittar irriterat mot Bodil. Hon verkar vara sysselsatt av andra saker.

ERNST (CONT'D)

Bodil...?

Bodil reagerar inte utan hon är väldigt inne i någonting på sin I-phone.

ERNST (CONT'D)

Bodil!?

Bodil vaknar till. Hon visar upp en bild från I-phonen för medarbetarna.

BODIL

Är de inte söta?

ERNST

Ursäkta? Kan vi fortsätta? Eller ska vi titta på bilder av övrigas barnbarn också? Du förstår Bodil... världen är full av barnbarn.

Bodil tittar irriterat mot Ernst och lägger sin mobiltelefon på bordet.

ERNST (CONT'D)

(suckar och tittar mot
Bodil)

Allt ni sagt och bestämt innan jag
kom hit skryker du?

Bodil river bort ett blad i sitt anteckningsblock.

ERNST (CONT'D)

Barnen har förmodligen kräksjuka.
Vi åker ut till mamman och knackar
på. Ser oss omkring. Öppnar hon
inte så går vi därifrån och så får
vi se hur vi gör på måndag.

Bodil skriver ner vad Ernst säger i sitt anteckningsblock.

BODIL

På måndag? Det är ju bara torsdag
idag? Skolan har ju ändå hört av
sig och gjort en orosanmälan?

ERNST

(tittar mot Bodil)

Hade vi inte precis kommit fram
till att barnen förmodligen har
kräksjuka?

BODIL

Jo, jag har skrivit ner det.

ERNST

(tittar nedlåtande mot
Bodil)

I morgon är det ju fredag Bodil.
Fredagsmys för er och fest för mig.
Dessutom så har vi ju bara
halvtidare på det här stället...

Ernst tittar på tårtan. Bodil skakar på huvudet.

ERNST (CONT'D)

Nu tar vi lite kaffe och tårta mitt
herskap.

Ernst hugger in och ler mot sina medarbetare.

EXT. KRING EN GILLESTUGA - MORGON

Vi ser en halvöppen dörr intill en gillestuga.

EXT. STUGBY - GRUSVÄG - MORGON

Vi ser Vanessa gåendes på en grusväg i stugbyn. Vi ser lätt
dimma över stugbyn. Solen lyser. Fåglar kvittrar.

Vanessas hår är uppsatt och nyduschat. Hon ser solbränd ut.
Hon har ett par vita solglasögon uppdragna i håret. Hon har
på sig en jeansjacka och stentvättade jeans och ett par vita
Lacoste-skor. Hon bär på en ryggsäck av märket Fjällräven.

Hon går med bestämda pigga steg. Hon tittar sig nyfiket
omkring.

INT. SJUKHUS - MEDCINAVDELNING - KONTOR - MORGON

Vanessa går i en korridor på medicinavdelningen. Hon har på
sig vita sjudsköterskekläder (80-talsliknande). Det är
påtagligt ljusst. Hon stannar till. Vi ser en dörr där vi kan
läsa "avdelningsföreståndare". Hon knackar på dörren.

Avdelningsföreståndaren, BRITT, 50 år, öppnar dörren. Britt
har rakt mörkt långt hår. Hon har stora fula glasögon på sig.

BRITT

(ler falskt)

Du måste vara Vanessa?

VANESSA

(niger)

Det stämmer syster!

De tar varandra i hand. De sätter sig ner.

BRITT

(allvarlig)

Välkommen till medicinavdelningen.
Bra att du redan lärt dig några av
våra hierarkiska koder. Inte illa!

Vanessa ler mot Britt och tittar sig nyfiket omkring. Britt
bläddrar i sina papper.

BRITT (CONT'D)

(tar av sig glasögonen)

Nå, fröken lilla. Vi ska väl inte
sitta här allt för länge...jag ska
iväg...men...

Britt tittar allvarligt mot Vanessa.

BRITT (CONT'D)

...det är några saker som är
viktiga på det här sjukhuset. För
det första är det viktigt att du
när både läkare och patienter.

VANESSA

Självklart syster!

BRITT

Du förstår... det här med den
hierarkiska organiseringen är av
yttersta vikt på detta sjukhus.

Britt sträcker över ett kompendie till Vanessa.

BRITT (CONT'D)

Lite kvällslektyr.

BRITT (CONT'D)

Sen det här med rondan. Det måste
vara absolut knäpptyst under
rondan. Är det förstått Vanessa?

VANESSA

Ja, syster.

BRITT

Sen var det där här med lönen...

VANESSA

Jag är nöjd med det vi kom överens om. Jag menar.. jag är här för att hjälpa människor.

Vanessa ser stolt ut. Britt ler mot Vanessa.

BRITT

Så bra. Du har fina betyg i de vetenskapliga ämnena och du verkar ambitiös.

VANESSA

Jo, det har gått bra för mig.

BRITT

Du verkar målinriktad flicka lilla.

Vanessa känner sig sedd och betydelsefull.

BRITT (CONT'D)

Har fröken tänkt att gifta sig och skaffa barn också?

Vanessa blir fundersam.

VANESSA

Jag tror inte det. Jag menar...det finns tillräckligt många barn som redan lider på vår jord. Jag anser att det är viktigare att vi tar hand om dom. Sånt tycker jag om. Göra skillnad.

BRITT

Det är bra det. För fröken ska väl bli avdelningsföreståndare också?

Vanessa skrattar.

VANESSA

Kanske det. Men gift ska jag väl
förhoppningsvis bli!

Det knackar på dörren. Det är en läkare, CHRISTER, ca 40 år
Han är klädd i en vit läkarrock. Han har mörka manchester-
jeans på sig innanför rocken. Han är skäggig.

BRITT

(nedlåtande)

Apropå äktenskapet... Det här är
Christer.

CHRISTER

Hej damer.

Christer tittar nyfiket på Vanessa. Han ler mot henne.

CHRISTER (CONT'D)

Jag tänkte att jag kunde ta med
mig...förlåt hur var frökens namn?

BRITT

Det här är Vanessa. Det är hennes
första dag som sjuksköterska.

Vanessa ler mot Christer.

CHRISTER

Kom Vanessa så visar jag dig runt
lite och berättar lite om ronden.
Vad säger du?

Vanessa tittar nyfiket mot Britt.

BRITT

(tittar på Vanessa)

Ja, vi var väl klara här.

Vanessa reser på sig.

VANESSA
 (niger)
 Adjö syster.

BRITT
 Adjö.

Vanessa och Christer lämnar rummet.

INT. SJUKHUS - LÄKAREXPEDITION - DAG

Vi befinner oss på Christers kontor. Vi hör hur dörren stängs igen (O.S). Han sitter i sin stol. Han drar upp sin gylf. Framför honom ser vi en skrivmaskin och några journaler.

Plötsligt knackar det på hans dörr. Det är överläkaren DAG, 60 år. Dag är en stor man. Bär kostym och en blommig slips. Han är vårdad till skillnad mot Christer.

CHRISTER
 Nämen, generaldirektörn. Vad gör mig denna ära?

DAG
 Har du tid?

CHRISTER
 (tittar sig omkring)
 Ser du några kvinnor i rummet? Sätt dig.

Dag sätter sig ner framför Christer. Dag suckar. Han ser allvarlig ut.

DAG
 Jo, det gäller det här läkarintyget...

CHRISTER
 Vilket intyg..?

DAG
 ...gällande de två sjuka barnen.

Christer harklar sig.

DAG (CONT'D)

Träffade du barnen?

CHRISTER

Nej, de var ju uppenbarligen inte med. De var ju sjuka.

Christer skrattar ironiskt. Dag är fortsatt allvarlig.

CHRISTER (CONT'D)

Men jag känner ju mamman. Vad är problemet?

DAG

De är försvunna. Anhöriga befarar tydligen det värsta.

CHRISTER

(sväljer ansträngt)

Men det fanns ingen anledning till oro. Hon springer ju här så ofta.

DAG

Du beviljar starka mediciner till henne men du tar inte reda på om barnen verkligen var sjuka?

Christer tittar ut genom fönstret. Han suckar.

DAG (CONT'D)

Hade du ingen som helst misstanke?

CHRISTER

(tittar mot Dag)

Förbannade simulanter. Men borde inte sociala myndigheter ha informerats om kvinnans status?

DAG

Kanske det, men du borde kanske ha informerat socialen om hennes besök i psykiatrin?

CHRISTER

Ja, du borde ju veta vad som är lämpligast. Det är ju du som är chef.

Christer suckar.

CHRISTER (CONT'D)

Hycklare över allt. Fy för satan.

DAG

Apropå hycklare. Hur ska vi göra med Amanda? Hon som snodde mediciner i medicinskåpet.

CHRISTER

Vi måste ju avskeda henne förstås.

DAG

Men jag är orolig för henne.

CHRISTER

Avskeda henne.

Dag tittar nedlåtande mot Christer. Dag lämnar rummet.

INT. SJUKHUS - PATIENTRUM - DAG

Vanessa går i en korridor på medicinavdelningen. Hon stannar till och kikar in i en patientsal. Hon går mot sängen. I sängen ligger en äldre dam, MARIE-LOUISE, 70 år. Hon sover.

VANESSA

(viskar)

Marie-Louise?

Marie-Louise vaknar till. Hon ler mot Vanessa.

MARIE-LOUISE

(svagt)

Nämen, flicka lilla...

Marie-Louise reser sig upp i sängen. De kramar om varandra.

MARIE-LOUISE (CONT'D)

...om du visste vad roligt det är
att se dig igen.

VANESSA

Detsamma, hur är det med dig?

MARIE-LOUISE

Det är gammeldansken. Det är så
tomt utan alla barnen.

Vanessa sätter sig på sjukhussängen intill Marie-Louise.

VANESSA

Du är inte dagmamma längre?

MARIE-LOUISE

Det var längsen nu. Hur går det för
dig då?

Marie-Louise lägger huvudet på sned och klappar Vanessa på
kinden fram och tillbaka tre gånger.

VANESSA

Det är bara bra med mig. Jag har
precis börjat mitt arbete här på
medicinkliniken.

MARIE-LOUISE

Du trivs?

VANESSA

Det är väl så med mig att jag trivs
vart jag än befinner mig.

MARIE-LOUISE

Så skönt att få höra att allt är
bra med dig flicka lilla.

Marie-Louise ler mot Vanessa.

MARIE-LOUISE (CONT'D)

Då har du träffat den där Christer.

Vanessa rodnar.

MARIE-LOUISE (CONT'D)

Han tror jag är en hycklare. Han
tror inte att jag är sjuk.

VANESSA

Jag ska prata med honom. Han kan
vara lite nonchalant. Men det är
inget ont i honom.

VANESSA (CONT'D)

(tar över rummet)

Jag kanske ska berätta lite om mig
själv. Jag har alltså läst till
sjuksköterska. Jag blev färdig för
ungefär ett halvår sedan. Ja...
mina föräldrar bor i stan nu. De
har sålt lägenheten i Alicante. De
har varit borta mycket... men nu är
de mestadels hemma.

MARIE-LOUISE

Har du själv några barn?

Lång tystnad. Vi ser Vanessas oroliga ögon.

VANESSA

Nej, det har inte blivit så.

MARIE-LOUISE

Du skulle bli en sån bra mamma.

VANESSA

Nej, nu måste jag nog gå.

MARIE-LOUISE

Det var så trevligt att träffa dig
igen flicka lilla.

Vanessa kramar om Marie-Louise. Vanessa går mot dörren. Vi ser Marie-Louise i sängen. Hennes ögon blir större. Hon tar sig för munnen.

MARIE-LOUISE (CONT'D)

(tyst och svagt)

Stackars Johanna... Stackars
Johanna.

INT. LÄGENHET - KVÄLL

Mörker. Vi ser ett nattduksbord. Vi ser en bordslampa. Vi hör tre telefonsignaler från en äldre 80-tals telefon.

INT. STUGA - VARDAGSRUM - KVÄLL

Vi befinner oss i vardagsrummet i Vanessas stuga. Stugan är 80-talsinredd. Vi ser ett glasbord och italienska stålrörsmöbler. Det hänger en kristallkrona i taket. Vi ser en okej-affisch, på den gula väggen, från filmen "Ingen kan älska som vi". Vi ser även en målning av "Bruno Amadio" föreställande en gråtande flicka. Vi ser en Monchichi-docka. Framför den gamla TV:n finns en moviebox.

Vi hör en sövande tickande klocka. Vanessa ligger i en blommig mörk soffa. Bredvid soffan ser vi en korgstol. Vanessa är i förd ett vitt nattlinne. Hon reser på sig och går mot telefonen lite längre bort. En stor röd telefon där man får dra fram nummer.

VANESSA

(i telefon)

Hej mamma...ja, allt har gått
jättebra...alla vara så trevliga...

(MORE)

VANESSA (CONT'D)

Å vet du vem jag träffade... min gamla dagmamma... Ja, det är sant... Hon var så gammal nu. Ja, det ska jag göra... hälsa du också... godnatt.

Vanessa lägger på luren. Hon ser nöjd ut.

INT. STUGA - SOVRUM - SENARE - NATT

Vi befinner oss i sovrummet i stugan. Vanessa lägger sig ner i sängen med ansiktet mot väggen. Hennes ögon blir oroliga. Hon sätter sig upp och vänder sig om.

Några meter från sängen står Marie-Louise. Hon ser betydligt hemskare ut än tidigare. Hon är skitigare, rynkigare och flötigare. Hon står och stirrar argsint på Vanessa. Vanessa blir skräckslagen och sitter helt still i sängen. Samtidigt kommer Marie-louise närmare. Vanessa chippar efter andan. Marie-Louise ställer sig framför Vanessa och för sitt finger mot munnen och gör ett SCCHH-LJUD. Vanessa faller till golvet.

Vanessa tittar upp igen. Det är ingen där. Vanessa lägger sig skräckslagen ner i sängen igen.

EXT. STUGA - BRYGGA - MORGON

Det är en ljus sensommarmorgon. Vi ser Vanessa på bryggan. Hon är naken. Hon dyker ner i vattnet och simmar ut en bit.

INT. GILLESTUGAN - MORGON

Vi befinner oss inne i gillestugan. Vi ser en OKEJ-affisch på väggen (Vanessa Paradis). Vi ser en OKEJ-tidning på nattduksbordet. Isabella ligger i sängen, under ett brunvitrandigt täcke, intill nattduksbordet. Hon har fortfarande den rosvit-randiga klänningen på sig. Hon vaknar. Hon tar sig åt huvudet.

Samtidigt hör vi plaskande ljud utanför gillestugan(O.S).
Isabella reser på sig ur sängen. Hon tittar ut genom det
lilla fönstret i stugan. Hon kisar med ögonen. Hon smyger
fram mot dörren och öppnar densamma. Hon tittar försiktigt ut
genom dörren. Hon går ut från gillestugan.

EXT. STUGA - KRING BRYGGAN - MORGON

Vi ser Vanessa simmandes i vattnet. Hon simmar ut en sväng
för att sedan vända snabbt. Hon dyker ner under vattnet och
kommer upp med huvudet precis intill bryggan. Hon går upp ur
vattnet och hennes nakna kropp uppenbarar sig. Vanessa har
fasta former och är ganska storbystad.

Vanessa tittar åt gillestugan. Hon får syn på Isabella som
står utanför dörren. Vanessa blir förvånad och sträcker sig
snabbt efter en handduk. Hon lindar den runt sin överkropp.

VANESSA

Vem är du?

Isabella svarar inte. De tittar på varandra en längre stund.
Det ser ut som om Isabella är på väg att svimma flera gånger.
Vanessa rusar mot Isabella och lägger sin arm om henne.

VANESSA (CONT'D)

Hur är det egentligen?

Isabella är fortsatt tyst. Hon tittar sig oroligt omkring.

VANESSA (CONT'D)

Vad är det som har hänt?

ISABELLA

(andas ansträngt)

Jag... kan inte minnas någonting...

VANESSA

Följ med här så sätter vi oss på
bryggan en stund.

Vanessa tar med sig Isabella till bryggan. De sätter sig på var sin solstol. De sitter där en stund. Det är tyst.

ISABELLA

(tittar ut över vattnet)

Jag minns ingenting.

Vanessa lägger sin hand mot Isabellas knä.

VANESSA

Nu tar vi det här från början. Vad heter du?

Det går en längre stund. Vanessa tittar på Isabella. Hon kan inte släppa blicken från Isabella.

ISABELLA

(darrar med underläppen)

Isabella... tror jag.

VANESSA

Jag heter Vanessa.

Isabella andas ut. Hon tittar på Vanessa och ler mot henne.

VANESSA (CONT'D)

Isabella, hur hamnade du i min gillestuga?

ISABELLA

Jag vet inte...jag minns inte.

Isabella lägger händerna framför ansiktet. Det går en stund.

ISABELLA (CONT'D)

Men jag minns någonting...
Hanna...Julia...

VANESSA

Vilka är det?

ISABELLA

...mina barn...jag tror de är
försvunna. Hanna och Julia är
borta.

Isabella reser sig hastigt. Hon vacklar fram och tillbaka på
bryggan. Vanessa blir samtidigt chockad.

ISABELLA (CONT'D)

Herregud...jag har letat hela
natten...det är det jag har gjort.

Vanessa reser sig från solstolen och går mot Isabella. De
står mot varandra på bryggan.

VANESSA

(lägger händerna mot
Isabellas axlar)
Vad säger du?

ISABELLA

(tittar ner)
Jag var i skogen. Det var kallt och
mörkt. Jag...

Isabella blir tyst. Hennes blick far åt alla håll.

VANESSA

Hur gamla är barnen?

ISABELLA

(gråten i halsen)
Sju och åtta år.

Vanessa lägger huvudet på sned.

ISABELLA (CONT'D)

Snälla, du måste hjälpa mig!

VANESSA

Självklart, var såg du barnen
senast?

ISABELLA

Skolan tror jag... det är
suddigt...har du en telefon?

VANESSA

Ja, följ med mig.

Vanessa tar tag i Isabellas hand. De går in mot stugan.

INT. INNE I STUGAN - VARDAGSRUMMET - SENARE- MORGON

Vanessa och Isabella befinner sig i vardagsrummet i stugan.
De står vid telefonen. Isabella slår numret. Hennes händer
skakar.

VANESSA

(tar telefonen från
Isabella)

Jag hjälper dig.

ISABELLA

(sluddrar)

1...9...8....4...1

Vanessa drar fram numren.

VANESSA

Det går fram signaler.

Vanessa ger Isabella luren. Telefonen skakar fram och
tillbaka i Isabellas hand.

ISABELLA

(i teleon)

Hej Kim... jag tror det har hänt
något otäckt med barnen... Du måste
komma...ok...vi ses vid skolan.

Isabella lägger på luren.

VANESSA

Det kommer ordna sig Isabella...
men vi måste nog ringa polisen.

ISABELLA

Kim har redan ringt polisen. De är på väg hit. De skjutsar oss till skolan.

VANESSA

Förhoppningsvis är de i skolan då?

Isabella tittar mot Vanessa och nickar mot henne. Hon har gråten i halsen.

VANESSA (CONT'D)

Kim, är det din man?

ISABELLA

Mitt ex...

Lång tystnad.

ISABELLA (CONT'D)

...vi ligger i vårdnadstvist...

Vanessa tittar förstående mot Isabella.

ISABELLA (CONT'D)

Vi ska mötas på skolan...om han kommer...

Vanessa tittar undrandes mot Isabella.

ISABELLA (CONT'D)

...full eller inte...

VANESSA

Jag förstår. Vad sa han då? Visste han något?

ISABELLA

Han minns ingenting från gårdagen.

VANESSA

Det kommer ordna sig. Jag följer med dig. Jag hjälper dig.

Vanessa kramar om Isabella.

VANESSA (CONT'D)

(klappar Isabella på axeln
tre gånger)

De är säkert hos någon kompis eller
i skolan. Du vet hur barn kan vara.
De hittar på så mycket
konstigheter.

De tittar på varandra en längre stund.

VANESSA (CONT'D)

Jag finns här för dig. Jag sviker
dig inte.

Vanessa går mot badrummet.

VANESSA (O.S.) (CONT'D)

Jag måste bara byta om lite snabbt.

INT. INNE I EN POLISBIL - MORGON

Vi befinner oss inne i en polisbil. Två MANLIGA POLISER, i
femtioårsåldern, sitter där fram. Isabella och Vanessa sitter
i baksätet. Vanessa har på sig en ljusblå skjorta och vita
shorts.

POLISMAN 1

Hur länge har barnen varit borta?

Isabella är spänd och helt tyst. Vanessa är lugn och sansad.
Vanessa lägger sin hand på Isabellas knä.

VANESSA

Hon minns inte riktigt... men sen
igår eftermiddag tror jag. Hon såg
dem senast vid skolan.

POLISMAN 1

Har barnen försvunnit hemifrån
tidigare?

Isabella skakar på huvudet och tittar på Vanessa.

VANESSA

Nej.

POLISMAN 1

Kan de vara hos någon kompis?

Isabella rycker på axlarna.

VANESSA

Vet inte.

POLISMAN 2

Hur är relationen till pappan?

Isabella gråter av förtvivlan. Vanessa lägger huvudet på sned och kramar om Isabella.

VANESSA

De ligger i vårdnadstvist.

De båda polismännen tittar på varandra i framsätet.

EXT. SKOLA - SKOLGÅRD - MORGON

Shot uppifrån. Vi ser en skolgård och en skolbyggnad. Vi ser ett TIO TAL BARN i rörelse. Några spelar landhockey, några tennis och några hoppar hopprep.

EXT. UTANFÖR ENSKOLA - SKOLGÅRD - SENARE - MORGON

Vi befinner oss på en skolgård intill en skola. Isabella rusar ut från polisbilen och springer ut mot skolgården. Vanessa och poliserna följer efter.

Isabella springer runt bland alla barnen på skolgården. Hon tittar sig pamikslagen omkring. Vi ser hennes oroliga skräckslagna ögon. Hon tar tag i en FLICKA, ca 8 år. Isabella ruskar i flickan.

ISABELLA

Har du sett Julia och Hanna?

FLICKA

(förskräckt)

Nej, jag har inte sett dom idag.

Vanessa går fram till Isabella.

ISABELLA

Såja, lugn och fin nu.

Polismännen och en föreståndarinna, AGNETA, ca 55 år, går fram mot Isabella och Vanessa. Agneta är klädd i en blommig gul lång klänning. Hon har fönat ljust hår. Han har ett långt pärlhalsband på sig och bär stora glasögon.

AGNETA

(lägger armen om Isabella)

Vad är det som har hänt Isabella?

ISABELLA

Julia och Hanna är försvunna.

Isabella tittar sig förvirrat omkring.

ISABELLA (CONT'D)

Är de inte här?

AGNETA

Nej, de har inte varit i skolan idag heller.

ISABELLA

Var är Kim? Har Kim varit här?

AGNETA

(skakar på huvudet)

Han har inte varit här idag. Men han hämtade barnen från skolan i förrgår. Jag tror bestämt att det var vid lunchtid.

ISABELLA

I förrgår!? Varför då?

Isabella är förvirrad.

AGNETA

Barnen försvann alltså inte från
skolan utan Kim hämtade dom.

Isabella tittar argt och förvånande mot Agneta.

AGNETA (CONT'D)

(förvånat)

Vi sa ju det till dig...du var ju
också här i förrgår.

ISABELLA

Vad pratar du om?

AGNETA

Kommer du inte ihåg det Isabella?

Isabella sätter sig på en närliggande bänk. Hon skakar.
Vanessa sätter sig bredvid henne.

POLISMAN 1

(tittar mot Agneta)

Så det var pappan som hämtade
barnen...i förrgår?

AGNETA

Ja, det stämmer. Isabella kom till
skolan på eftermiddagen och då var
barnen inte här.

POLISMAN 1

Mmmm?

AGNETA

Ja, hon blev alldeles förvirrad när
vi berättade att Kim hämtat barnen.

En av polismännen går fram mot Isabella som sitter på bänken. Han sätter sig ner på knä framför henne.

POLISMAN 1

Vad hände sen Isabella?

ISABELLA

Jag minns inte...

Isabella reser sig upp och går raskt fram emot Agneta.

ISABELLA

(pekar med fingret mot
Agneta)

...men en sak minns jag och det är
att jag har sagt till er att Kim
absolut inte får hämta barnen!

Isabella suckar och skakar på huvudet.

AGNETA

Det är ingen som har informerat mig
om det.

ISABELLA

Vad är det ni inte förstår? Tills
vårdnadstvisterna är löst så är det
bara jag som får hämta barnen!

Agneta tittar skamsat ner i marken.

POLISMAN (O.S.)

Det är nog bäst att vi åker hem
till Kim.

Isabella tittar på besviket på Agneta.

AGNETA

(ler falskt)

Jag hoppas att det löser sig. Att
allt ordnar sig för er.

ISABELLA

Det är bäst för dig det.

Vanessa, Isabella och polismännen sätter sig i bilen.

EXT. BOSTADSOMRÅDE - MORGON

Vi ser ett grått och trist bostadsområde (miljonprojekt).

INT. BOSTADSOMRÅDE - UTANFÖR EN LÄGENHET - MORGON

Vanessa, Isabella och de två poliserna står utanför en lägenhetsdörr. En av poliserna knackar på dörren. Isabella står längst fram. KIM, ca 35 år, öppnar dörren. Han har rufsigt mörkt hår. Han är klädd i mysbyxor.

KIM

Jaså, är det du? Kom in.

De går in i lägenheten.

INT. INTERCUT - LÄGENHET - HALL/VARDAGSRUM/TOALETT - SENARE - MORGON

Vi befinner oss i Kims lägenhet. Lägenheten är stökig. Det ligger sopor och pizzakartonger lite överallt. Vanessa blir chockad av oordningen i lägenheten. Vanessa och poliserna grimaserar över stanken i lägenheten. Isabella rusar fram mot Kim och tar tag i honom.

ISABELLA

Vart är barnen?

KIM

(stöter bort Isabella)

Vad pratar du om?

ISABELLA

Är barnen här eller vad håller du på med?

KIM

De har varit här. Men jag har inte sett dem sen igår. De skulle gå hem till dig sa dom.

ISABELLA

(darrar med läppen)

De har inte varit hos mig sen i förrgår. Fy fan för dig.

Isabella ger Kim en örfil. En av polismännen går fram och försöker lugna ner henne. Isabella gråter förtvivlat.

POLISMAN 1

(tittar misstänksamt mot Kim)

När lämnade barnen lägenheten?

Polismannen tittar sig misstänksamt om i lägenheten. Vi ser några vodkaflaskor på bordet i vardagsrummet.

KIM

Jag minns inte riktigt.

Isabella skakar på huvudet.

KIM (CONT'D)

Men de är väl hos nån kompis. Var det nödvändigt att dra in polisen Isabella?

Vanessa kramar och håller om en förtvivlad Isabella.

VANESSA

(tittar argsint mot Kim)

Ja, vad tycker du själv?

KIM

(hånfullt)

Nej, det var kanske inte oväntat. Myndigheter är ofta inkopplade när Isabella är i farten.

VANESSA

Barnen har ju varit borta i mer än ett dygn!

KIM

Men de är väl hos någon kompis. Har ni ringt Emmas föräldrar?

Isabella springer mot en telefon i hallen (en grå stor telefon där man får dra fram siffrorna). Hon drar fram ett nummer. Det går ett tag. Ingen svarar.

POLISMAN 2

Okej, nu tar vi det här från början. Vad hände i förrgår?
Isabella?

ISABELLA

Sist jag såg dem var när jag kramade om barnen innan skolan i förrgår morse. Sen när jag skulle hämta dem hade fanskapet redan hämtat barnen.

POLISMAN 2

Fanskapet... jag förmodar att du då menar Kim?

Isabella svarar inte.

POLISMAN 1

Kim, berätta för oss om i förrgår.

KIM

Jag hämtade barnen igår eller i förrgår... vet jag inte. Men vi åkte hem. Sen är det suddigt.

POLISMAN 1

Var ni i lägenheten hela dagen?

KIM

Nej... jag minns inte riktigt.

POLISMAN 2

(tittar sig runt omkring)

Vill du inte ha vårdsnaden över dina barn?

KIM

(skamset)

De ville bada...vi var nere vid badplatsen.

ISABELLA

Vad i helvete säger du?

KIM

Ja, vi var nere badplatsen. Vi satt på en brygga.

ISABELLA

Herregud, barnen som simmar så dåligt. Hur kunde du?

En av poliserna tittar in i badrummet. Han ser misstänksam ut. Han går mot badrummet. Polis mannen kommer tillbaka.

POLISMAN 2

Varför ligger det blöta kläder i badrummet?

Kim svarar inte. Han skakar på huvudet.

POLISMAN 2 (CONT'D)

Det är nog bäst att ni följer med ner till badplatsen.

POLISMAN 1

Jag ringer på förstärkning.

Isabella gråter av förtvivlan och segnar till golvet. Vanessa sätter sig bredvid henne och lugnar henne. Vi ser skräcken i Isabellas ögon.

EXT. KRING EN BADPLATS - MORGON

Vi ser en badplats. Vi ser en brygga. Vi ser mycket gräs och en lekplats.

Vid lekplatsen är det många barn och ungdomar som leker. Bredvid dem står ett GÄNG UNGDOMAR och tjugglar tuggummi och hänger. Några är punkare. Några är hårdrockare. Några röker. Lite längre bort finns en tennisplan där TVÅ UNGDOMAR spelar. Bredvid tennisplanen finns en utebandyplats där två lag möts.

Plötsligt kommer EN TJEJ, ca 15 år, skrikandes och säger att den nya OKEJ-tidningen har kommit. Tjejen visar upp tidningen. Många av ungdomarna blir spända av förväntan och de samlas kring tjejen och tidningen.

EXT. BADPLATS - MORGON

Vi är vid en badplats. Vi ser en brygga. Vi hör polisradion i bakgrunden. I vattnet ser vi dykare. Det är många poliser runt omkring.

Vanessa och Isabella står en bit ifrån bryggan. Vanessa håller om en omskakad Isabella. Kim står lite vid sidan av.

Barnen som lekte vid andra sidan av badplatsen blir nyfikna och det samlas mycket folk kring badplatsen.

Vi ser en dykare som kommer upp till ytan. Han har något i handen. En polis går fram och tar emot det han hittat. Det är en rosa vadderad jacka. Isabella blir alldeles till sig och skriker ut sin rädsla och ångest. Hon slår på en av poliserna lite längre bort. Vanessa går fram och kramar om henne igen.

ISABELLA

Om jag bara kunde få höra Julia
sjunga igen...snälla...jag vill
höra henne sjunga igen.

En av poliserna går fram mot Vanessa och Isabella.

POLISMANNEN

(håller upp en rosa tröja)

Är det här någon av dina flickors?

Isabella gråter av lättnad. Polis mannen visar tröjan för Kim.
Kim skakar på huvudet.

NEDTONING

EXT. BADPLATS - SENARE - TIDIG KVÄLL

Mörker. Vi befinner oss fortfarande kring badplatsen.
Isabella och Vanessa sitter på bryggan. En polisman går fram
mot dem.

POLISMAN 1

Det finns inte så mycket mer ni kan
göra nu. Det börjar bli mörkt. Vi
hör av oss om vi hittar någonting.
Skallgången fortsätter hela natten.

Isabella sitter tyst. Vanessa reser på sig.

VANESSA

(tar polisen i hand)

Okej, tack.

Isabeller reser på sig. Hon tittar oroligt mot Vanessa.

ISABELLA

Vad sa han?

VANESSA

De fortsätter leta hela natten. Men det finns inte så mycket mer vi kan göra just nu.

ISABELLA

Men jag kan inte bara gå hem.

VANESSA

Du behöver vila

ISABELLA

Vart är Kim?

VANESSA

Han sitter i förhör hos polisen.

ISABELLA

Okej.

VANESSA

Du kan följa med mig hem.

Isabella och Vanessa går långsamt iväg från badplatsen.

INT. STUGAN - VARDAGSRUM - NATT

Vi befinner oss i Vanessas vardagsrum i stugan. Vi hör en sövande tickande klocka. En brasa är tänd i spisen intill soffan. Vanessa och Isabella ligger i varsin ände av soffan.. Det står två flaskor franskt lantvin på bordet. De slötittar på en film i movieboxen (Ingmar Bergmans Persona). Isabella upplevs lugnare i Vanessas sällskap.

VANESSA

Hur är det?

ISABELLA

(viskar)

Jag vet inte.

VANESSA

Jag förstår att du är orolig.

ISABELLA

Jag saknar dem så.

VANESSA

Jag vet. Men nu måste vi samla
kraft inför morgondagen.

Vanessa sätter sig upp i soffan och tar Isabella i hand.

ISABELLA

De är mitt allt. Jag vet inte vad
jag skulle göra om det hänt dom
någonting.

Isabella ser sorgsen ut.

ISABELLA (CONT'D)

(tittar mot klockan på
väggen)

Vid den här tiden brukar jag ha
läst godnattsaga för dem.. tryggare
kan ingen vara...

VANESSA

Den är fin.

Vanessa tittar mot brasan i den öppna spisen.

VANESSA (CONT'D)

(sjunger)

"Tryggare kan ingen vara, än guds
lilla barnaskara, stjärnan ej på
himlafästet, fågeln ej i kända
nästet."

Isabella ler mot Vanessa. Isabella reser på sig och sätter
sig upp i soffan. Hon tittar sig omkring.

ISABELLA

Vilket fint hem du har.

VANESSA

(tindrar med ögonen mot
Isabella)

Visst är det! Det är mina
föräldrars sommarhus. Jag brukar bo
här ute under höstarna. Jag hade
aldrig haft råd med något sånt här
annars... Jag menar...jag har ju
precis börjat arbeta.

Vanessa reser på sig och ställer sig vid fönstret och tittar
ut mot vattnet.

VANESSA (CONT'D)

Det är så vackert och fridfullt.

Isabella tittar irriterat och avundsjukt på Vanessa.

VANESSA (CONT'D)

Det är så skönt att komma ut hit
efter en dag på sjukhuset.

ISABELLA

Var det sjuksköterska...?

Vanessa vänder sig om och tittar mot Isabella.

VANESSA

Ja, på medicinavdelningen.

ISABELLA

Spännande.

Vanessa vandrar runt i rummet.

VANESSA

Ja, det är jättebra. Men förstås...
främst av allt skulle jag vilja
arbeta för läkare utan gränser. Jag
vill ut i världen. Jag vill hjälpa
till på riktigt... Förstår du?

Isabella nickar mot Vanessa.

VANESSA (CONT'D)

Jag vill helst bli förknippad med
med att åstadkomma riktig nytta än
nån som bara sitter på ett kontor
och läser journaler. Jag vill göra
skillnad... sånt tycker jag om.

Man kan se avundsjukan i Isabellas ögon. Vanessa stannar till
och tittar mot Isabella.

VANESSA (CONT'D)

Förlåt, jag bara pratar. Vill du ha
mer vin?

ISABELLA

(nickar)

Tänk om det verkligen har hänt
något otäckt med barnen?

Vanessa sätter sig i soffan intill Isabella.

VANESSA

(håller upp vin)

Du måste hålla dig lugn. Polisen sa
ju att det inte fanns några direkta
indikationer på brott.

ISABELLA

Men poliserna tyckte ju också att
det var konstigt med de blöta
kläderna i handfatet.

VANESSA

Han trodde väl handfatet var ett
tvättstreck.

Vanessa skrattar skämtsamt.

ISABELLA

Han har verkligen ingen koll. Jag litar inte på honom.

VANESSA

Men varför skulle han göra något dumt...jag menar...ni ligger ju i vårdnadstvist?

Isabella tittar undrandes på Vanessa.

VANESSA (CONT'D)

Då vill han ju ha barnen antar jag?

Isabella tittar ner.

ISABELLA

Ibland tror jag att han bara vill jävlas med mig.

Isabella blir hatisk i blicken.

ISABELLA (CONT'D)

(tar fram ett
cigarettpaket)

Han vill bara jävlas... han vet hur mycket barnen betyder för mig.

Isabella tändar en cigarett.

VANESSA

Jag förstår.

ISABELLA

Barnen ska vara hos mig... bara hos mig.

VANESSA

Har du ingen annan som kan hjälpa dig med barnen. Din mamma eller någon barnvakt?

Isabella dricker mer vin. Hon svarar inte.

ISABELLA

De har säkert iscensatt alltihop.

VANESSA

Vad? Vilka?

ISABELLA

Mamma har säkert pratat med honom.

Vanessa blir konfunderad.

VANESSA

Din mamma?

ISABELLA

Hon tycker att jag inte kan ta hand om mina barn....

VANESSA

Hur kan din mamma säga nåt sånt?

ISABELLA

(uppgiven)

...att jag är en dålig mamma.

VANESSA

Du får inte tänka så.

ISABELLA

Jag litar inte på någon. Jag pratar inte med nån längre. Ingen lystnar...ingen förstår. Alla bara förminskar och dömer.

VANESSA

Jag lyssnar på dig. Jag förstår dig.

ISABELLA

Barnen är mina och ingen annans.

Vanessa nickar förstående mot Isabella.

VANESSA

Vet du vad? Jag tror att det varit lite mycket idag. Du är lite överansträngd. Allt blir bättre i morgon.

ISABELLA

Jag slog mamma...jag gav henne en örfil.

Vanessa tar sig för munnen och tittar konstigt på Isabella.

ISABELLA (CONT'D)

Jag kan inte kontrollera mig själv längre. Det är hemskt för samtidigt vill jag kontrollera allt. Men jag undviker istället. Jag drar mig undan. Det blir bäst så... jag skapar min egna verklighet... då kan ingen rubba den. Ingen förminskar eller dömer. Ingen värderar min karaktär. Det blir bäst så. Då får jag kontroll igen.

Isabella är upprörd och skakar.

ISABELLA (CONT'D)

Ibland tänker jag att det vore bättre om jag och barnen levde någon annanstans. I en annan tid. I en annan miljö. Där det bara är jag och dom. Förstår du?

Vanessa ser fundersam ut. Isabella får ett mörker över sig.

VANESSA

Såja, jag förstår dig, men du måste lugna ner dig. Det är bara känslor Isabella.

ISABELLA
(gråter)

Men det gör så ont. Jag orkar inte,
jag orkar inte mer.

De faller in i en lång och djup kram.

VANESSA
(stryker Isabellas hår)
Det går över. Allt går över.

ISABELLA
Jag tror aldrig att jag har träffat
någon som lyssnar så bra. Det jag
berättar kan ju inte vara så
särskilt intressant.

De ler mot varandra. De lutar sig tillbaka i soffan igen.
Isabella lägger sig i Vanessas knä.

VANESSA
(stryker Isabellas hår)
Jag lyssnar gärna.

ISABELLA
Jag minns första gången jag hörde
mamma gråta. Oskulden försvann.

VANESSA
Hur menar du?

ISABELLA
Världen föll samman. Jag fick en
helt annan syn... på allting.
Världen som jag kände den upphörde
på något sätt att existera.
Tryggheten försvann.

Isabella tittar mot brasan i den öppna spisen.

ISABELLA (CONT'D)

Mamma som alltid varit glad, snäll,
varm och pålitlig blev nu för
första gången ett slags monster.
Fasaden föll och verkligheten
gjorde sig påminnd på något
surrealistiskt sätt.

Vanessa blir berörd.

ISABELLA (CONT'D)

Jag är så rädd att jag ska få höra
mamma gråta igen.

Isabella har gråten i halsen. Vanessa närmar sig Isabella och
torkar bort en tår från hennes kind.

ISABELLA (CONT'D)

Ibland ser jag saker...hemska
saker...sen minns jag inte.

VANESSA

Vad ser du?

ISABELLA

Jag ser så hemska saker så jag vet
att det inte kan vara sant. Det kan
inte vara sant.

Lång tystnad.

ISABELLA (CONT'D)

(tittar upp mot Vanessa)

Får jag stanna över natten?

Vanessa nickar sorgset mot henne.

ISABELLA (CONT'D)

Jag är så rädd för att bli det som
jag är som mest rädd för.

VANESSA

Vad är du rädd för?

Vanessa tröstar en gråtande Isabella.

VANESSA (CONT'D)

Du har en sån livlig fantasi. Du tänker för mycket. Snart är barnen tillbaka hos dig.

ISABELLA

Du är så snäll. Jag tycker om dig. Du är inte som alla andra.

VANESSA

(pussar Isabella på kinden)

Du är inte heller som alla andra.

Isabella reser på sig och går mot fönstret. Hon tittar ut över bryggan och vattnet. Vanessa kommer efter. De står bredvid varandra och tittar ut över det stilla vattnet.

ISABELLA

Jag brukar ha en återkommande dröm. Jag är 8 år igen. Jag befinner jag mig helt utan orsak i kallt vatten. Det är mörkt och kallt. Jag försöker ropa på hjälp men jag får inte fram ett ord. Jag får svårare att andas. Paniken tilltar. Jag tittar mig omkring. Jag tittar mig efter någonting att fästa blicken på. Något att klamra mig fast i. Men det finns inget eller ingen där. Jag sjunker sakta nästan ner under vattnet. Jag är handlingsförlamad...

Vanessa går mot soffbordet och fyller på två glas vin. Hon går tillbaka mot Isabella med två vinglas i handen

ISABELLA (CONT'D)

(smutter på vinet)

... Men så plötsligt...plötsligt blir det ljust. Jag ser en brygga. Där står mamma. Hon sträcker ut sin hand mot mig. Jag blir lugnare när jag ser hennes hand. Plötsligt så kan jag röra mig igen. Jag simmar mot mamma. Ju närmre jag kommer bryggan desto lugnare blir jag. Jag närmar mig bryggkanten och jag sträcker fram min hand mot mammas. Våra händer möts och jag blir trygg igen.

Vanessa och Isabella tittar intensivt på varandra.

ISABELLA (CONT'D)

Nu har jag haft den där drömmen igen. Det är mörkt. Jag är ensam i kallt vatten. Jag får panik och svårt att andas. Jag är handlingsförlamad. Men så plötsligt blir jag lugnare då jag vet att jag snart får jag se mamma vid bryggan igen. Men...sekunderna går. Det är fortfarande mörkt. Jag ser ingen brygga. Jag ser inte mamma. Det finns inget att greppa tag i eller klamra mig fast vid. Sakta men säkert sjunker jag under vattnet. Mamma fanns inte där...

Vanessa kramar om Isabella. Isabella gråter. Plötsligt möts deras läppar. De kysser varandra i tårar. De går mot soffan. De lägger sig ner i densamma. Vanessa tar av Bellas rosa midjeskärp. Hon drar upp hennes klänning och hennes bröst och vita trosor uppenbarar sig. Vanessa smeker och Bellas bröst.

Isabella ligger på rygg. Vanessa sätter sig med underlivet mot Isabellas ansikte.

VANESSA
(knäpper upp sin skjorta)
Knulla mig...knulla mig...

Vanessa lägger sig ner mot Isabella och de gnider sina bröst mot varandra.

VANESSA (CONT'D)
Jag vill...jag vill...

ISABELLA
Du vill.

Vanessa ställer sig upp och tar av sig sina vita shorts. Isabella drar helt av sig sin vitrosa klänning. Vanessa tittar trånande mot Isabella. Vanessa lägger sig med ansiktet mot Isabellas underliv. De glider ner i en sextionia.

INT. STUGAN, VARDAGSRUM - SENARE - NATT

Vanessa och Isabella ligger nakna bredvid varandra i soffan.

VANESSA
(viskar)
Du säger ingenting till mamma och
pappa va?

ISABELLA
(ler)
Vad menar du?

Vanessa blir tyst. Isabella är nu en helt annan människa.

VANESSA
Nä, glömt det.

ISABELLA
Det var fantastiskt.

Vanessa släcker ögonen och drar ett djupt andetag.

VANESSA

Jag har aldrig varit med en kvinna
förut.

ISABELLA

Hur kändes det då?

VANESSA

Spännande... förbjudet...men
underbart. Jag visste inte att jag
attraherades av kvinnor.

Vanessa vänder sig om mot Isaella.

ISABELLA

Men nu vet du.

De kysser varandra.

VANESSA

Ska vi bada och basta?

ISABELLA

Jag vet inte...jag simmar inte så
bra.

VANESSA

Jo, kom... vi behöver inte simma ut
så långt.

De reser på sig ur soffan. De går nakna ut mot bryggan.

EXT. STUGA - BRYGGA - SENARE - NATT

Isabella och Vanessa står på bryggan. De är nakna. Bryggan
gungar ganska mycket.

VANESSA

(tittar nyfiket mot
Isabella)

Ska vi hoppa i?

ISABELLA

(huttrar)

Ser kallt ut...

Vanessa för sin hand mot Isabellas hand och de går ner i vattnet istället. Isabella håller sig nära bryggkanten. Vanessa simmar ut en längre bit. Vanessa dyker under ytan.

EXT. FLASH - STUGAN - UNDER VATTNET - SENARE - NATT

Vi ser Vanessa simmandes under vattnet. Plötsligt blir hon förskräckt. Vi ser en utsträckt liten hand en bit bort, från Vanessas P.O.V., under ytan. Hon simmar snabbt upp till ytan.

EXT. STUGA - BASTU - SENARE - NATT

Vi befinner oss i den närliggande bastun. Vanessa och Isabella sitter inlindade i varsin vit handduk. De sitter längst upp i varsin ände av bastun.

ISABELLA

(likgiltig blick)

Världen är ond. Människan är ond.

VANESSA

Jag tror inte att det finns onda människor... bara onda gärningar.

ISABELLA

Det finns sjukdomar.

Isabella tittar ner i golvet.

ISABELLA (CONT'D)

Ensamhet, avundsjuka, depressioner,
ångest, hat.

Det blir tyst.

ISABELLA (CONT'D)

Och allt det där kan bara uppenbara sig när man inte blir sedd, när man inte tas på allvar, när ingen lyssnar.

VANESSA

Det är nog sant. Man kanske lyssnar...men man hör inte...man förstår inte. Man överför sina känslor på andra.

ISABELLA

I det diffusa finns ingen medmänsklig medvetenhet. Det är när det är för sent som det blir verkligt. Det är då det blir ett uppvaknande.

VANESSA

Du borde bli poet eller nåt.

ISABELLA

Jag hatar. Jag äcklas. Jag avunds.

Isabella stirrar intensivt mot Vanessa. Vanessa reser på sig och sätter sig på nedre raden framför Isabella.

VANESSA

(tittar upp mot Isabella)

Jag tycker att vi lägger oss nu. Du behöver sova. Allt blir bättre i morgon.

ISABELLA

(tittar ner mot Vanessa)

Lova mig att du säger en sak efter det här...lova mig det...

Vanessa nickar jakandes mot Isabella.

ISABELLA (CONT'D)

Att jag var en bra mamma. Att jag
tog hand om dem in i det
sista...lova mig det Vanessa.

Isabella börja gråta panikartat. Vanessa går upp mot Isabella och sätter sig bredvid henne. Vanessa kramar om henne. Vanessa är chockad.

INT. VILLA - KÖK - KVÄLL

Vi befinner oss i familjen Cederqvist kök. Det sitter ett flertalet gäster kring köksbordet. Vi ser PETER, ca 50 år (Vanessas pappa) och Vanessas bror JONATAN, 25 år, och hans flickvän ELIN, 26 år. Elin sitter med sin son OSKAR, 6 mån, i knäet. Ytterligare ett par är med på middagen, CAROLA, 45 år och RICHARD, 45 år. Vi ser kräftor och vin på köksbordet. Ann-Marie styr och ställer i köket.

ANN-MARI

(sätter fram tallrikar)

Vad kul att vi äntligen är samlade igen!

CAROLA

Ja, det ska bli så trevligt. Hur var det i Alicante?

ANN-MARI

(blundar)

Det var helt underbart.
Människorna, maten, vinerna...

JONATAN

(höjer ögonbrynen och
avbryter Ann-Mari)

Klart att det var mamma.

ANN-MARI

(håller upp en vinflaska)

Det här är en "L Amarone della Casa dei Bepi". Det passar utmärkt till kräftor.

PETER

(höjer en Mariestads-öl)

Det gör det här också.

Ann-Mari suckar och tittar irriterat mot Peter samtidigt som hon håller upp vin till gästerna.

JONATAN

(tittar sig omkring)

Var är Johanna och barnen?

Ann-Mari får något allvarligt över sig och går mot diskbänken och tittar ut genom ett fönster. Hon vänder sig till sist om igen och ler inställsamt ut över hennes gäster.

ANN-MARI

(håller upp vin)

Det var Roberto som tipsade oss om vinet... ni vet grannfamiljen i Alicante? Det är så gott.

JONATAN

(tittar argt mot Ann-Mari)

Var är Johanna?

ANN-MARI

(snabbt)

Hon kommer inte ikväll...hon var lite trött.

JONATAN

(allvarlig)

Mamma.

ANN-MARI

(allvarlig)

Jonatan?

(MORE)

ANN-MARI (CONT'D)

Hon behöver bara vila upp sig lite.
Nu ska vi ha en trevlig kväll. Nu
är VI här och nu ska vi njuta av
denna kväll.

Ann-Mari rättar till Jonatans bestick på bordet.

ANN-MARI (CONT'D)
(ler falskt mot Peter)

Peter har ju varit så duktig och
köpt sådana där roliga hattar
också!

Ann-Mari går mot ugnen en bit bort i köket. Hon sätter sig på
knä och tittar in i ugnen.

RICHARD

Kommer inte Henrikssons?

ANN-MARI
(tittar in i ugnen)

Som ni alla vet så har de delat på
sig.

PETER

Okej, men det innebär väl inte att
man slutar tycka om kräftor och att
umgås?

Ann-Mari reser på sig och går fram mot Peter. Hon höjer sitt
pekfinger mot Peter.

ANN-MARI
(sjunger ut)

Peter, du vet vad jag har
sagt...jämna par, det måste vara
jämna par Peter!

PETER

Du kunde väl åtminstone ha frågat?

ANN-MARI

Men vi har ju alltid varit jämna
par på kräftskivan. Jag menar...
hur skulle det se ut.

Ann-Mari ser nästan ond ut. Peter rycker på ögonbrynen och de
andra tittar ner i bordet.

Ann-Mari går mot ugnen igen. Hon tar fram någonting som
liknar lammkotletter och ställer på bordet.

ANN-MARI (CONT'D)

Personligen är jag ju egentligen
väldigt förtjust i helstekt lamm
tillagade i vedeldade ugnar...men
det är ju inte så lätt här hemma i
Sverige. Det får duga med
lammkotletter.

ELIN

Ser jättegott ut. Är de kokta
eller?

ANN-MARI

Det tog en och en halv timme.

PETER

(fnyser)

Det är ingen som har bett dig laga
mat i en och en halv timme.

ANN-MARI

(ler samtidigt som hon
tittar irriterat mot
Peter)

Så mina vänner... varsågod!

Peter suckar och sveper sitt ölglas. Johan ler för sig själv.

INT. VILLA - VARDAGSRUM - SENARE -KVÄLL

Vi befinner oss i Cederqvists vardagsrum. Gästerna sitter i en grå modern IKEA-soffa. Ann-Mari är på väg in i rummet. Hon håller en tavla i handen.

ANN-MARI

Jag måste visa er min nyinköpta tavla. Det är en Picasso.

PETER

(tittar på Johan)

Jaha, det var det vi anade. Du är bara med i den konstföreningen för att dricka vin.

ANN-MARI

Ursäkta?

PETER

(pekar på tavlan)

Ja, det där är ju en Fransesco de Goya.

Ann-Mari harklar sig. De övriga fnissar en aning.

ANN-MARI

(ställer tavlan mot väggen)

Jaha, jag tog visst fel tavla.

Ann-Mari sätter sig i soffan bland de övriga gästerna.

ANN-MARI (CONT'D)

(höjer sitt glas)

Jag vill tacka er för att ni kom. Det är fantastiskt att ha er alla samlade...

PETER

(avbryter Ann-Mari)

Alla och alla...

ANN-MARI

(avbryter Roger)

Men vi kan väl inte ha med
hysteriska och olyckliga människor
på festen?

PETER

Men dominanta och självgoda
fungerar ju tydligen alldeles
utmärkt.

Det blir tyst. Ann-Mari reser på sig ur soffan och lämnar rummet.

INT. VILLA - KÖK - SENARE - KVÄLL

Ann-Mari är i köket. Hon håller upp ett glas vin. Det piper till i hennes I-phone. Vi ser meddelandet ur Ann-Maris P.O.V. "Jag väntar på dig utanför villan". Ann-Mari går nyfiket mot utedörren.

EXT. VILLA - UTEPLATS - KVÄLL

Ann-Mari befinner sig på gräsmattan intill uteplatsen. Hon står under ett träd. Ann-Mari tänder en cigarett när hon plötsligt möts av en äldre MAN, ca 60 år. Mannen har något mystiskt och uppläxande över sig. Han är klädd i en mörk kostym och har en mörk hatt på sig. De tittar på varandra en längre stund. Ann-Mari ser förvånad ut.

MANNEN

Gokväll.

Ann-Mari nickar. Hon tar ett bloss. Mannen släpper inte blicken från Ann-Mari.

MANNEN (CONT'D)

(lugnt och behärskat)

Det var snällt av dig att du kunde
lämna den trevliga festen för min
skull.

ANN-MARI

Vem är du? Vad vill du mig?

MANNEN

Oj, två frågor på samma gång. Jag har väntat länge på att få prata med dig.

ANN-MARI

Jaså?

MANNEN

Jag tror att du har väntat på mig Ann-Mari?

Ann-Mari släcker sin cigarett. Hon fnyser till.

ANN-MARI

Vad pratar du om?

MANNEN

Hur är det med din dotter?

Ann-Mari blir plötsligt intresserad.

ANN-MARI

Hur vet du att jag har en dotter?

Mannen tittar iskallt och insiktsfullt mot Ann-Mari.

ANN-MARI (CONT'D)

Jo, det är väl bra.

MANNEN

Är det vad du verkligen tror eller är det vad du hoppas på?

ANN-MARI

Hon mår bra. Hon behöver bara vila upp sig.

MANNEN

Är du alltid så generaliserande och förminskande Ann-Mari?

ANN-MARI

Hur vågar du?

MANNEN

Du förstår det finns fler sanningar och verkligheter.

ANN-MARI

Vem i helvete är du egentligen?

MANNEN

Man kan säga att jag är här i någons ställe.

Ann-Mari upplevs mer stressad och andas mer ansträngt.

MANNEN (CONT'D)

Ibland har du en fantastisk förmåga att blanda ihop dina egna känslor med andras.

ANN-MARI

Du verkar ha en fantastisk förmåga att snacka skit.

Ann-Mari skakar på huvudet. Hon tänder en cigarett.

MANNEN

En kvinnas kärlek påverkar hennes närmaste.

ANN-MARI

Du förstår jag har gäster som väntar...

MANNEN

(lyfter ett finger mot munnen)

(MORE)

MANNEN (CONT'D)

Det goda livet. Men det finns så mycket mer. Jag vill få dig att känna Ann-Mari. Sympati och ansvar för dina medmänniskor.

ANN-MARI

Jag älskar mina barn och barnbarn över allt annat.

Ann-Mari tittar bort och börja darra med lapparna.

MANNEN

Ändå flyr ni till Alicante var och varannan månad?

Ann-Mari tittar mot mannen igen. Hon ser skamsen ut.

ANN-MARI

Får man inte åka på semester?

MANNEN

Det kan om det går riktigt illa bli väldigt drabbande. Du kommer kanske ångra dig.

Ann-Mari gråter lite lätt och tittar ner i marken.

ANN-MARI

Hon är hemma med barnen. Hon har det tufft.

MANNEN

Hur kan du veta att hon är hemma med barnen? Är du säker på det?

ANN-MARI

(tittar tårögd mot mannen)

Du skrämmer mig.

MANNEN

Hellre än kärlek, pengar och berömmelse, så ge mig äkthet.

ANN-MARI

Äkthet?

MANNEN

Thoreau.

Ann-Mari har fått nog och går mot ytterdörren in till villan igen.

MANNEN (CONT'D)

För en gångs skull lyssna!

Ann-Mari vänder sig skamset om och tittar ner i gräsmatten.

MANNEN (CONT'D)

Du har fortfarande chansen att
rädda henne. Du har fortfarande
chansen att rädda din familj.

Ann-Mari tittar upp mot mannen. Hon kommer till någon slags insikt.

MANNEN (CONT'D)

(vänder sig om)

God kväll.

Ann-Mari tittar efter mannen som lämnar gräsmattan. Ann-Mari går mot villan igen. Hon stannar till utanför ytterdörren. Hon sätter sig på trappen. Hon gråter panikartat.

INT. STUGAN - BRYGGA - NATT

Mörker. Vanessa går ut mot bryggan. hon tittar insiktsfullt ut över vattnet. Vi hör hur vattnet SKVALPAR. Vanessa tycker sig höra barnskrik.

BARNRÖST

(ur Vanessas undermedvetna

(O.S.))

Snälla mamma...jag vill inte
bada...

Hon tittar ner i vattnet. Vi ser en rosa jacka intill bryggan. Hon tar upp en rosa vadderad jacka.

Hon vänder sig om och får syn den otäcka tanten, Marie-Louise, intill ett träd lite längre bort intill gillestugan. Marie-Louise stirrar elakt mot Vanessa som rycker till av skräck. Vanessa blir paralyserad för ett ögonblick. Hon släpper jackan. Marie-Louise försvinner bakom trädet.

Vanessa går skakandes mot stugan. Hon sätter sig på trappan intill stugan. Hon drar benen upp mot sin mage och lägger händerna i knäet. Hon tittar sig oroligt omkring. Vi ser hennes skräckslagna ögon.

INT. STUGAN - VARDAGSRUM - NATT

Vi befinner oss i vardagsrummet i stugan. Isabella och Vanessa ligger på golvet framför en brasa. Vi ser de brinnande lågorna. De har två rödvit-randiga likadana nattlinnen på sig av märket Uni.

Vanessa har sorgsna och oroliga ögon. Hon upplevs förvirrad. Vanessa lägger sitt huvud mot Isabellas axel.

VANESSA

Nu måste du berätta för mig... vad som hände igår egentligen?

ISABELLA

Jag har varit så ensam.

VANESSA

Jag finns här för dig.

Isabella vänder sig om och tittar Vanessa djupt i ögonen.

ISABELLA

Nej, det gjorde du inte.

Vanessa suckar och tar ett djupt andetag.

VANESSA

(gråter)

Jag förstår inte vad du menar?

ISABELLA

Jo, det tror jag nog.

VANESSA

Var är barnen Isabella?

Isabella reser på sig och tittar ut genom fönstret. Vi ser vattnet från Isabellas P.O.V.

ISABELLA

Jag stod på en brygga. Det kändes som om jag drömde. Ungefär som... när man vaknar och inte vet vad som är sant eller inte. Jag var rädd. Rädd att göra någon illa.

VANESSA

Rädd för att göra vem illa? Barnen?

ISABELLA

(vänder sig om)

Det var som ett montage av bilder.

VANESSA

Du måste berätta för mig nu.

Isabella sätter sig bredvid Vanessa på golvet intill brasan.

ISABELLA

(tittar in i brasan)

Det börjar med att jag vaknar i en lägenhet. Jag vet inte var jag är...eller jag vill inte veta var jag är. Sen ser jag Lovisa och Julia. De är hungriga och trötta...

Vanessa tittar misstänksamt mot Isabella.

ISABELLA (CONT'D)

(tittar mot Vanessa)

Sen blir vi osams. Jag vill aldrig se dig mer. Du försvinner. Jag har aldrig känt mig så ensam i hela mitt liv. Det är bara ett stort tomrum...

VANESSA

Nu förstår jag inte..?

ISABELLA

(tittar mot brasan igen)

...Min mammas ord ekar i mitt huvud. Jag är på väg att bli galen. Jag kan inte tänka klart.

VANESSA

Att du inte kan ta hand om dina barn?

ISABELLA

(nickar)

Sen är det bara svart. Likgiltigt. Dagarna går... till sist går jag och barnen ner mot sjön för att mata änder. Mörkret faller. Jag känner mig så konstig. Det känns som om jag lever mitt liv utanför min kropp. Det känns inte verkligt.

VANESSA

Vad känner du?

ISABELLA

Jag känner mycket men samtidigt ingenting. Sen frågar Julia varför vi inte har något bröd med oss. Lovisa tycker jag uppför mig konstigt. Allt ÄR konstigt. Jag är inne i ett annat slags medvetande.

(MORE)

ISABELLA (CONT'D)

Jag förstår ingenting... men jag bryr mig inte om att jag inte förstår någonting.

VANESSA

Som i en psykos?

ISABELLA

(rycker på axlarna)

Sen står vi på bryggan alla tre. Barnen fryser. Just i den där stunden känner jag mig rationell. Det är som att det bara finns vi tre i hela världen. Allt annat är avskärma och avläggset.

Vanessa gråter. Isabella ser likgiltig ut.

ISABELLA (CONT'D)

Sen plötsligt så är det bara jag på bryggan. Jag skakar och är rädd. Jag hör barnskrik från vattnet. Jag blir aningen blöt. Jag blundar och håller händerna för mina öron. Jag stampar fram och tillbaka på bryggan. Plötsligt blir det tyst. En tystnad som jag aldrig tidigare upplevt.

Isabella titta Vanessa djupt i ögonen. De gråter båda två.

ISABELLA (CONT'D)

(gråter hysteriskt)

Sen är jag på väg i flera gånger...

VANESSA

Herregud, vad har du gjort?

ISABELLA

Men jag hejdas... jag vågar inte.

Isabella lägger sig på golvet och lägger sitt huvud mot Vanessas knä.

VANESSA

(stryker Isabellas hår)

Förlåt mig... Kan du nånsin förlåta mig?

Vi ser Vanessas tårfyllda ögon samtidigt som hon stryker Vanessas hår fram och tillbaka.

INT. SKOLA - KLASSRUM - DAG

Vi befinner oss i ett tomt klassrum. Vi ser Agneta sittandes vid en kateder. Hon tittar på mobiltelefonen till höger om henne. Hon lyfter luren och slår ett nummer. Det går fram signaler men ingen svarar. Hon lägger luren på skrivbordet igen. Agneta skriver någonting på ett pappär. Vi ser pappret ur Agnetas P.O.V "Fortfarande inget svar". Hon ser sig om i klassrummet och fäster blicken på två tomma stolar.

INT. SKOLA - LUNCHRUM - SENARE - DAG

Agneta kommer in i lunchrummet på en skola. Det sitter ytterligare TVÅ LÄRARE vid lunchbordet.

AGNETA

Johanna svarar fortfarande inte.
Vad tror du Svea?

SVEA

De har inte varit här på över en vecka nu.

AGNETA

Jag får en klump i magen. Jag såg henne häromdagen. Hon såg så sliten ut. Hon hälsade inte ens.

SVEA

Hon som alltid brukar vara så glad
och hälsa.

AGNETA

Hon har alltid varit mån om barnen
men det känns som om något är fel.

SVEA

Vi borde nog ta kontakt med
elevhälsoteamet.

AGNETA

Kanske till och med göra en
orosanmälan.

LÄRARE

Nu överdriver ni. Min Sebastian var
hemma i över två veckor. Det var
ingen som kom hem och bankade på
våran dörr. Å tacka fan för det.

AGNETA

Jo, visst. Men jag tycker inte vi
kan nonchalera det här.

LÄRARE

Samtidigt, har vi fel. Ja, då gör
vi bort oss ordentligt.

SVEA

Är det fråga om misshförållanden i
hemmet så måste det komma till
myndigheternas kännedom.

LÄRARE

Jo, men till vilket pris?

Agneta suckar och tittar uppgivet mot sina kollegor.

EXT. LEKPLATS - DAG

Vi ser en lekplats närliggande vatten. Vi ser mycket gräs. Vi ser två äldre slitna herrar lämna över någonting till varandra intill lekplatsen. Vi ser inga barn vid lekplatsen.

EXT. BOSTADSOMRÅDE - DAG

Regn. Vi ser ett bostadsområde (miljonprojekt). Alla hus ser likadana ut.

INT- BOSTADSOMRÅDE - LÄGENHET - SOVRUM - DAG

Vi befinner oss i en lägenhet. Vanessa ligger i sin säng under en filt. Hon vaknar långsamt. Hon öppnar ögonen och stirrar upp i taket. Hon huttrar och skakar under filten. Hon ser sliten och trött ut. Hon har svarta ringar under ögonen.

Vanessa sätter sig upp i soffan. Hon är iförd ett vitt linne och vita trosor. Hennes huvud hänger ner från nacken. Hon suckar och sträcker sig efter ett Sobril-paket. Hon tar en tablett. Hon tittar sig omkring i lägenheten. Det är ostädad. Vi ser brev från kronofogen och skolan på nattduksbordet. Det ligger pizzakartonger på hög lite längre bort.

Det knackar på dörren.

UNG FLICKA

(utanför bild)

Mamma!

Vanessa grimaserar och släcker sina ögon.

UNG FLICKA (CONT'D)

(utanför bild)

Mamma! Är du vaken!

VANESSA

Ja, jag kommer.

Vanessa öppnar dörren. Vanessas barn LOVISA, 7 år, och LINA, 8 år kommer in genom dörren. De ser trötta ut. De har båda på sig rosa Hello Kitty-tröjor.

LOVISA

(förväntansfullt men
svagt)

Vet du vad det är för dag i morgon
mamma?

VANESSA

Det är klart att jag vet det
Lovisa. Det är ju din födelsedag.

Lovisa lyser upp.

VANESSA (CONT'D)

Vi ska ju ut till stugan och fira
dig i morgon.

LOVISA

Ja, med mormor och Johan?

VANESSA

Ja, visst.

LINA

Då kanske vi kan bada också?

VANESSA

Det är nog lite för kallt för det
är jag rädd för.

LINA

Kommer Amanda idag?

VANESSA

Ja, hon är nog snart på gång. Kom
nu flickor så äter vi lite frukost
innan Amanda kommer.

De går ut från sovrummet.

EXT. BOSTADSOMRÅDE - UTANFÖR LÄGENHET - DAG

Isabella går upp för en trappa mot en lägenhet. Hon är nyduschad och ser fräsch ut. Hon är klädd i en vit jacka och blå jeans.

INT. BOSTADSOMRÅDE - LÄGENHET - HALL - DAG

Vanessa står framför en spegel i hallen. Hon borstar sitt hår. Håret verkar skitigt. Det RINGER på dörren.

LINA

(utanför bild)

Amanda!

Lina och Lovisa rusar in i hallen. Lovisa öppnar dörren. Det är Isabella/Amanda. Barnen kramar om Amanda.

AMANDA/ISABELLA

Johanna, var har du varit?

JOHANNA/VANESSA

(tar på sig ytterkläder)

Jag har varit lite krasslig bara.

AMANDA

Skynda dig nu så du inte kommer för sent.

JOHANNA

Vad skulle jag göra utan dig?

AMANDA

Jo, det är så att jag träffat någon. En man. Ernst.

JOHANNA

(irriterat)

Vad kul.

AMANDA

Han kommer med på festen i morgon
om det är okej?

JOHANNA

(tittar ner i golvet)

Visst.

AMANDA

Så, skynda dig nu.

Johanna kramar om barnen och Amanda och går ut från lägenheten.

INT. SJUKHUS - MEDICINAVDELNING - KONTOR - DAG

Britt och Johanna befinner sig på Britts kontor. De är båda klädda i sjukhuskläder.

BRITT

Sätt dig Johanna.

Johanna sätter sig framför Britt.

BRITT (CONT'D)

(bekymrad)

Hur mår du egentligen?

JOHANNA

(hurtigt)

Jo, bra tack.

BRITT

Hur är det med barnen?

Johanna tittar irriterat mot Britt.

BRITT (CONT'D)

Johanna, det kan inte hålla på så
här längre.

JOHANNA

(ler falskt mot Britt)

Vad menar du?

BRITT

Vi vet att det är du som har tagit
medicinerna på avdelningen.

JOHANNA

(reser sig upp)

Anklagar du mig? Har du bevis?

BRITT

Jag är ledsen Johanna men det måste
bli en förändring.

JOHANNA

Hur vet du att det är jag då?

BRITT

Folk har sett dig.

JOHANNA

Vilka då?

Britt reser på sig och lägger armen om Johanna.

BRITT

Vi kommer självklart att hjälpa
dig.

JOHANNA

Släpp mig jävla kärring.

Johanna knuffar bort Britt.

BRITT

Johanna!

JOHANNA

Det ska bli skönt att slippa dig
din jävla surfitta!

Johanna går ut mot dörren. Hon SMÄLLER igen dörren.

INT. LÄGENHET - KÖK - DAG

Vi befinner oss i Johannas kök. Ann-Mari och Johanna sitter vid köksbordet. Ann-Mari är klädd i en rosa tröja och rutiga brunvita byxor. Johanna är klädd i rosa mysbyxor och en vit tröja.

ANN-MARI

(tittar ut genom fönstret)

Det ska bli så skönt att lämna Sverige snart.

JOHANNA

Hur är vädret i Alicante då?

ANN-MARI

Där lyser alltid solen.

JOHANNA

När åker ni?

ANN-MARI

(reser på sig)

I natt efter födelsedagskalaset.

Ann-Mari går mot kaffebyggaren. Hon tar upp ett Sobrilpaket som ligger intill kaffebyggaren.

ANN-MARI (CONT'D)

(vänder sig om mot

Johanna)

Vad är det här?

Johanna rusar upp från stolen och går mot Ann-Mari.

JOHANNA

(tar paketet från Ann-Mari)

Det har varit lite mycket bara.

ANN-MARI

Vad har jag sagt om att ta de där
tablettorna.

Johanna sätter sig vid köksbordet igen och tittar ner i
detsamma.

JOHANNA

Kan du inte berätta om hur det var
när jag var liten?

ANN-MARI

Byt inte samtalsämne.

JOHANNA

Var du aldrig rädd?

ANN-MARI

(fnysar)

Fanns väl ingenting att vara rädd
för.

JOHANNA

(tittar fortfarande ner i
köksbordet)

Jag är rädd hela tiden. Rädd för
att det ska hända barnen någonting.

ANN-MARI

Det här går inte.

JOHANNA

Jag är rädd att de ska försvinna.
Att dom ska tas ifrån mig.

ANN-MARI

Det är ingen som kommer ta dom
ifrån dig.

JOHANNA

Christer...

ANN-MARI

(fnysjer)

Den du... han är bara en ansvaslös casanova. Han kommer aldrig att göra anspråk på dom.

JOHANNA

Jag är rädd för att det enda de kommer lämna efter sig är två tomma sängar.

ANN-MARI

Nonsens. Nu slutar du.

JOHANNA

Hur kommer det sig att allt är så lätt för dig?

ANN-MARI

Man får inte känna för mycket. Det går helt enkelt inte att ha kontroll över allting.

Johanna reser på sig och lämnar köket.

ANN-MARI (CONT'D)

Vart ska du?

JOHANNA

Jag måste ha luft.

ANN-MARI

Vi har ju massvis att förbereda.

Vi hör hur ytterdörren stängs igen (O.S).

EXT. SKOLA - SKOLGÅRD - DAG

Johanna närmar sig skolgården. Hon har en grå jacka med luva på sig.

Hon ställer sig bakom ett träd och tittar mot skolgården på avstånd. Vi ser många barn på skolgården. Hennes blick blir oroligare.

Johanna går mot skolgården. Hon närmar sig en FLICKA i 8-års åldern (flickan på skolgården i akt 1).

JOHANNA

Har du sett Lovisa och Lina?

FLICKA

Nä. Jag har inte sett dom.

Flickan springer iväg. Johanna går mot skolan.

INT. SKOLA - KORRIDOR - DAG

Johanna går i korridoren inne på skolan. Hon möter en LÄRARE, ca 40 år (Johan på socialkontoret i akt 1)

JOHANNA

Har du sett mina barn?

LÄRARE

Förlåt, vilka?

JOHANNA

(darrar på rösten)

Lovisa och Lina Cederqvist.

LÄRARE

Nej, det vet jag inte.

Johanna går stressat vidare i korridoren. Hon närmar sig en skolsal. Hon tittar in försiktigt. Vid en bänk lite längre bak ser vi Lovisa och Lina. De läser varsin bok. Johanna försvinner snabbt från skolsalen. Hon andas ut.

EXT. KRING EN STUGBY - GRUSVÄG - KVÄLL

Mörker. Vi hör distanserat motorljud. En röd volvo rullar på grusvägen ner mot en stugby. Vi ser bilen bakifrån.

Baklyktorna är det enda som lyser kring vägen. Vi ser mycket skog.

Ljudet av motortrafiken avtar när vi ser bilen rullandes i närbild. Bilen zoomas in bakifrån successivt.

INT. GRUSVÄG - INNE I BILEN - KVÄLL

Vi är nu inne i bilen. Vi hör 80-tals musik från bilradion.

Vanessa och Ann-Mari sitter i framsätet. Lovisa och Lina sitter i baksätet. Vanessa har en grå jacka med luva på sig. Ann-Mari är klädd i en kraftfull röd kavaj och bär på ett långt pärlhalsband. Barnen har varsin rosa vadderad jacka på sig. Det är helt tyst i bilen.

INT. GRUSVÄG - INNE I BILEN - SENARE - KVÄLL

Bilen tar vänster in mot en röd stuga. Ann-Mari parkerar bilen intill ett vedskjul och en fotbollsplan.

INT. STUGA - VARDAGSRUM - KVÄLL

Vi befinner oss i vardagsrummet inne i stugan. Ann-Marie och Peter, Johanna, Johan och Elin, Amanda och Ernst sitter kring ett bord. Christer är också på plats. Klädd i grå kostym. Han säger ingenting. CHRISTERS FÖRÄLDRAR (Damen, 55 år och mannen, 65 år från uteplatsen i akt 1) finns också på plats. De äter tårta och barnen leker med sina presenter.

ANN-MARI

(tittar mot barnen)

Tänka att Lina är 8 år idag.

Amanda och Ernst kysser varandra. Johanna tittar mot dem med avundsjuk blick. Johanna reser på sig och lämnar bordet. Ann-Mari börjar duka av bordet.

INT. STUGA - KÖK - SENARE - KVÄLL

Ann-Mari och Johanna befinner sig i köket. Ann-Mari står och diskar.

ANN-MARI

Jag pratade med Britt. Nu har du
allt ställt till det för dig.

Johanna sitter tyst vid köksbordet.

ANN-MARI (CONT'D)

Bara så du vet... vi kommer inte
att hjälpa dig längre. Ikväll åker
jag och pappa till Alicante som
planerat.

JOHANNA

Jag vet inte vad jag ska ta mig
till.

ANN-MARI

Du är en dålig mamma. Jag skäms för
dig.

Johanna börjar gråta.

JOHANNA

Åk ni till Alicante...

ANN-MARI

Du kan ju inte ta hand om dina barn
Johanna. Det bästa vore nog om du
lämnar bort dom till någon som kan
det.

Johanna reser på sig och ställer sig nära Ann-Mari.

JOHANNA

(höjer ett finger)

Kan inte jag ta hand om mina barn
får ingen annan heller göra det.

ANN-MARI

Du behöver hjälp.

JOHANNA

Av dig får jag ju ingen hjälp iall
fall.

Johanna ger Ann-Mari en örfil och rusar ut från köket.

INT. SOCIALKONTOR - BISTÅNDSENHETEN - KONTOR - DAG

Johanna och en HANDLÄGGARE, ca 35 år, (Kim, från akt 1) från
biståndsenheten befinner sig på ett kontor.

BISTÅNDSHANDLÄGGARE

(sträcker ut sin hand)

Välkommen hit. Fredrik.

Johanna tittar ner i golvet.

FREDRIK

Jaha, hur har vi det här då?

Fredrik har bakåtslickat hår och är klädd i kostym. Han kan
uppfattas som aningen arrogant.

JOHANNA

(sarkastiskt förvånad)

Jag behöver pengar.

FREDRIK

Okej, jag ser här att du arbetslös.
Är du inskriven på
arbetsförmedlingen?

JOHANNA

Näää.

FREDRIK

Det var inte bra. Du måste nämligen
vara beredd på att ta anvisat
arbete eller utbildning förstär du.

Johanna suckar uppgivet.

JOHANNA

Jag har fått sparken.

FREDRIK

(kaxigt)

Nja, jag pratade med sjukhuset. De erbjöd sig att hjälpa till med behandling. Stämmer inte detta?

JOHANNA

Nej, jag fick inte kvar.

FREDRIK

Men du hade ju inte fått sparken säger dom? Alltså har du sagt upp dig? Stämmer det?

JOHANNA

Det är komplicerat.

FREDRIK

Tyvärr kan du inte få några pengar som det ser ut just nu.

JOHANNA

Vi måste ju äta... betala hyra...?

FREDRIK

(tittar in i sin
datorskärm)

Först måste du alltså skriva in dig på arbetsförmedlingen...

Johanna skakar på huvudet och reser på sig. Hon lutar sig över bordet.

JOHANNA

Idiot.

Johanna går därifrån.

INT. INTERCUT - LÄGENHET - GROVENTRE/KÖK - DAG

Johanna kommer in i lägenheten. Hon har mysbyxor och sin gråa jacka med luva på sig.

JOHANNA

Lovisa? Lina?

Johanna går in mot köket och vidare mot deras sovrum. Hon rusar mot groventren igen och tar på sig sina kläder igen.

EXT. BOSTADSOMRÅDE - DAG

Det är sommar. Johanna rusar ut från porten och tittar sig stressat sig omkring. Hon ser att Amanda, Lovisa och Lina är på väg mot bostadsområdet. Amanda har en glest svart stickad tröja på sig. Hon ser fräsch ut. Lovisa och Lina har varsin glass i sin hand. De har båda på sig rosa Hello Kitty-tröjor. Johanna springer mot dem.

JOHANNA

(argsint)

Vad har jag sagt om att barnen
inte får lämna lägenheten!

Amanda suckar och tittar oroligt mot Johanna.

JOHANNA (CONT'D)

(hukar sig mot barnen)

Gå upp så länge så kommer mamma
snart.

Barnen ser besvikna ut men går till sist mot lägenhetsporten.

AMANDA

Vad sysslar du med?

JOHANNA

(ruskar tag i Amanda)

Du lyssnar ju inte på mig.

(MORE)

JOHANNA (CONT'D)

Barnen får inte under några omständigheter lämna hemmet. Det har jag ju sagt.

AMANDA

Lugna ner dig.

JOHANNA

Tänk om Christer hade sett er.

AMANDA

Du är paranoid. Du hittar ju bara på.

JOHANNA

Jo, han tar dom. Bara han får chansen.

Amanda kramar om Johanna.

AMANDA

Du har sådan fantasi. Kom så sätter vi oss en stund.

Amanda och Johanna går mot en bänk ståendes intill lägenhetsporten. Johanna ser vilsen ut.

JOHANNA

Jag klarar inte av att vara utan barnen.

AMANDA

Jag förstår.

JOHANNA

Jag klarar inte av att du har dem när jag inte orkar.

AMANDA

Jag har märkt det. Men hur ska du lösa allt då?

JOHANNA

Du har ju Ernst nu.

AMANDA

(tittar intensivt mot
Johanna)

Jag finns ju fortfarande kvar för
dig. Du är min västa vän Johanna.

Johanna fnyser åt Amanda.

JOHANNA

Det blir aldrig som förr igen...

AMANDA

Vad sa socialen?

JOHANNA

Jag klarar mig.

Amanda lutar sitt huvud mot Johannas axel.

JOHANNA (CONT'D)

Vad sysslar du med?

Johanna stöter bort Amanda och reser sig upp.

JOHANNA (CONT'D)

Du får inte komma hit mer. Jag vill
inte att du sitter barnvakt mer.
Hör du det!

AMANDA

Men Johanna...

Amanda går efter Johanna.

JOHANNA

Stick härifrån! Åk hem och sug den
där jävla Ernst kuk eller nånting.

Amanda blir sårad och går ifrån Johanna.

JOHANNA (CONT'D)

Jag vill aldrig mer se dig!

Johanna tittar ner i marken. Hon har gråten i halsen. Hon går in genom lägenhetsporten.

INT. INTERCUT - LÄGENHET - BARNENS SOVRUM/HALL - KVÄLL

Johanna går i hallen mot barnens sovrums. Hon öppnar försiktigt dörren. Lovisa och Lina sover i varsin säng på deras rum. Johanna tar ett djupt andetag. Hon stänger dörren försiktigt.

Hon går mot ytterdörren i hallen och låser dörren. Hon kontrollerar att dörren är låst tre gånger.

INT. LÄGENHET - JOHANNAS SOVRUM - MORGON

Johanna sover i sin säng. Det är mörkt i rummet.

Vi hör ljudet av ett FLYGPLAN inifrån Johannas huvud. Ljuden blir successivt intensivare. Johanna vaknar. Vi hör nu att det är ljudet av en BORRMASKIN som borrar in i en vägg intill. Johanna blir irriterad och lägger en kudde för sina öron. Hon reser sig till sist hastigt upp iklädd ett vitt nattlinne. Ljuden från BORRMASKINEN består.

INT. INTERCUT - LÄGENHET - KÖK/VARDAGSRUM - MORGON

Johanna stänger dörren intill sitt sovrums och går mot köket. Det är stökigt i köket. Det ligger tidningar och pizzakartonger lite överallt. Solen lyser starkt in i köket. Johanna blundar ansträngt och drar ner persiennerna i köket.

Johanna öppnar kylskåpet. Det finns nästintill ingen mat i kylskåpet. Hon tittar mot diskhon som är full av disk. Hon går mot köksbänken och letar ivrigt efter pengar i en skål. Vi hör SKRAMLET AV MYNT. Hon suckar uppgivet.

Hon går in mot vardagsrummet. Hon drar ner persiennerna. Hon lägger sig i soffan och stirrar upp i taket. Hennes blick är tom. Hon andas ansträngt. Hon släcker sina ögon.

Vi hör ljudet av HÖGKLACKADE SKOR och en skällande HUND från ovanvåningen. Johanna vrider på sig i soffan. Det ringer samtidigt i en vanlig telefon (O.S). Vi hör ur Lovisa och Lina kommer springandes mot vardagsrummet.

LOVISA

(utanför bild)

Jag tar det!

JOHANNA

(reser på sig hastigt)

Nej, svara inte. Hör du det?

Telefon fortsätter att ringa. Lovisa och Lina kommer in vardagsrummet. Johanna möter dem vid ingången till vardagsrummet.

LOVISA

Varför får jag inte svara? Det kanske är pappa.

Johanna kramar om sina barn.

JOHANNA

Nu är det bara vi. Jag älskar er så. Båda två. Hör ni det?

LINA

Varför är du så konstig mamma?

JOHANNA

Ingen ska få ta er ifrån mig. Ingen någonsin.

EXT. FLYGPLATS - LANDNINGSBANA - DAG

Vi befinner oss på en flygplats. Vi ser hur ett flygplan lyfter från landningsbanan.

INT. LÄGENHET - VARDAGSRUM - SENARE - KVÄLL

Vi befinner oss i vardagsrummet. Johanna ligger i soffan. Det är helt mörkt. Lina kommer in i rummet. Lina har på sig en rosa vadderad jacka.

LINA

Mamma?

JOHANNA

Ja... vad är det?

Lina sätter sig intill Johanna som fortfarande ligger i soffan. Hon smeker Johannas hår med sin hand tre gånger.

LINA

Jag är hungrig. Vad blir det för mat?

Johanna reser på sig i soffan. Hon tar sig åt huvudet.

JOHANNA

Jag går och hämtar pizza snart.

LINA

(suckar)

Idag igen. Jag vill ha spagetti och köttförssås.

Johanna reser på sig och tänder lampan i vardagsrummet. Lyset tänds inte.

JOHANNA

Det går inte.

Lovisa kommer in i vardagsrummet. Hon har på sig en rosa vadderad jacka.

LOVISA

(huttrar)

Varför är det så kallt och mörkt
mamma?

JOHANNA

Nu ska ni snart få mat. Då blir
allt lite bättre.

Johanna kramar om barnen.

EXT. ALICANTE - FLYGPLATS - LANDNINGSBANA - DAG

Vi befinner oss på en flygplats. Det är ljust. Vi ser ett
flygplan landa på landningsbanan.

**EXT/INT. BOSTADSOMRÅDE - UTANFÖR LÄGENHET/INNE I LÄGENHETEN -
KÖK - DAG**

Vi ser TVÅ MÄN (polismännen i övre medelåldern från akt 1)
närma sig lägenhetsporten intill Johannas bostadsområde.

Johanna sitter i köket och tittar ut genom fönstret. Det ser
ut som att hon känner igen männen.

Det ringer på dörren (O.S). Johanna står kvar i köket.
Johanna grimaserar samtidigt som det ringer på dörren. Det
går en stund. Hon tittar sedan försiktigt ut genom köket. Vi
ser de två männen lämna bostadsområdet från Johannas (P.O.V).

INT. LÄGENHET - KÖK - DAG - SENARE

Johanna står kvar i köket och tittar ut genom fönstret. Hon
har gråa mysbyxor och en vit t-shirt på sig. Hon skakar lätt.
Vi hör ett TINNTIUSliknande ljud (O.S). Hon vänder sig om
samtidigt som Lovisa och Lina kommer in i köket.

LINA

Varför får vi inte öppna dörren?

Johanna sätter sig framför Lovisa och Lina.

JOHANNA

Ni får absolut inte öppna dörren.
Det har jag ju sagt.

LOVISA

(nära till gråt)
Men det kanske är Julia... som vill
leka eller nåt.

JOHANNA

Ni vet jag har sagt. För ni vill
väl bo med mig?

Lovisa och Lina nickar mot Johanna.

JOHANNA (CONT'D)

Vi måste stanna inne ett tag till.
Det kanske kommer hemska personer
från socialen. Ni vill väl inte bli
placerade i fosterhem?

Lovisa och Lina grimaserar med munnen.

LINA

(snyftar)
Näää.

JOHANNA

(viskar)
Då måste ni göra som jag säger. Ni
får inte gå ut och absolut inte
öppna dörren.

LINA

(viskar tillbaka)
Okej.

JOHANNA

(viskar)
Vi ska för alltid vara tillsammans.

LOVISA/LINA

(viskar)

För alltid.

Johanna kramar om barnen. Flickorna tittar oroligt mot Johanna inne de lämnar köket med blicken ner i golvet.

INT. LÄGENHET - SOVRUM - MORGON

Johanna reser på sig i sin säng. Det är mörkt i rummet. Hon tar sin I-phone som ligger på nattduksbordet.

JOHANNA

(i telefon)

Hej, det är Johanna... barnen är sjuka igen... kräksjuka... de blir nog bort ett par dagar... ja...
hej.

Johanna lägger sig i sängen igen. Vi hör en SKÄLLANDE HUND från ovanvåningen. Johanna suckar. Hon går upp.

INT. LÄGENHET - KÖK - MORGON

Johanna sitter vid köksbordet i lägenheten. Det är halvmörkt i köket. Det ringer i hennes I-phone. Hon plockar upp telefonen ur fickan. Vi ser från Johannas P.O.V. i displayen att hon har tre missade samtal från Amanda.

Lovisa och Lina kommer in köket. De har båda två på sig en rosa kids klänning från Ellos. De ser trötta ut.

LOVISA

Har du inte gjort någon frukost mamma?

JOHANNA

Vi behöver inte äta riktigt än.

LINA

Men skolan börjar ju idag?

JOHANNA

De ringde från skolan och det är
inte förrän nästa vecka.

LOVISA

Men vi vill!

JOHANNA

Sluta nu, vi kan inte gå ut. Då
kommer dom ta er ifrån mig.

Lovisa suckar. Lina gråter.

JOHANNA (CONT'D)

Det vill ni väl inte?

Lovisa och Lina lämnar köket. Johanna har gråten i halsen.

EXT. UTANFÖR EN PIZZERIA - DAG

Johanna står utanför en pizzeria. Hon är iklädd gråa mysbyxor
och grå jacka med luva. Det går ut några från pizzerian.
Johannas blick fastnar på en MAN i 70-års åldern. Han bär
hatt och ser respektinjagande ut (Den uppläxande mannen från
akt 1) Johanna går in.

INT. PIZZERIA - DAG

Vi ser en TVÅ PIZZABAGARE bakom disken (Den ena är Ahmed och
den andra är Roberto från akt 1). Johanna närmar sig disken.

PIZZABAGARE 1/AHMED

Hungrig idag eller?

JOHANNA

Nej, vi ska ha barnkalas för
Lovisa.

PIZZABAGARE 1/AHMED

Pizzorna har nog blivit lite kalla.
Var har du varit?

JOHANNA

Det gör ingenting. Vi värmer dom
sen.

PIZZABAGARE 2/ROBERTO

Fyllde inte Lovisa år härom veckan?

Johanna ler ansträngt mot pizzabagaren och betalar för
pizzorna.

PIZZABAGARE 1/AHMED

Får du med dig allt?

JOHANNA

(tar upp pizzorna)

Det går bra.

PIZZABAGARE 2/ROBERTO

Hälsa tjejerna från mig.

Hon går ut från pizzerian. Pizzabagarna ser bekymrade ut.

INT/EXT. INTERCUT - LÄGENHET/LEKPARK - BARNENS SOVRUM - DAG

Lovisa och Lina ligger i varsin säng i sovrummet. Det är
mörkt. Lovisa går upp ur sängen och går mot fönstret. Hon
tittar ut genom persiennen.

Det sitter en ensam FLICKA, ca 8 år, på en gunga på en
lekplats i mitten av bostadsområdet.

LOVISA

(viskar)

Titta Julia...

Lina går upp ur sängen. Lovisa drar upp persiennen. Det blir
ljusst i rummet. De tar varandra i hand. De vinkar ner mot
Julia som vinkar tillbaka.

LINA

Lovisa?

LOVISA

Ja?

LINA

Vad ska vi göra för allt ska bli
som vanligt igen?

LOVISA

Jag vet inte.

LINA

Jag vill bara att allting ska bli
som vanligt.

LOVISA

Jag med.

Lovisa drar ner persiennen igen. De kramar om varandra.

INT. LÄGENHET - BARNENS SOVRUM - KVÄLL

Lovisa och Lina sover i varsin säng. Johanna sitter vid ena sängkanten och tittar på dem. Hon har grå mysbyxor och sin gråa jacka med luva på sig. Det är mörkt i rummet.

Johanna skakar till på Lovisa och Lina.

JOHANNA

Flickor...? Vi ska gå ut på en
promenad.

LINA

(svagt)

Men vi får ju inte gå ut.

JOHANNA

Jo, ikväll får vi det.

EXT. GÅNGVÄG - SENARE - KVÄLL

Johanna, Lovisa och Lina vandrar längs en gångväg. Flickorna har båda två på sig rosa vadderade jackor och svarta byxor. De närmar sig en sjö. Flickorna är trötta.

LOVISA

(gäspar)

Vad ska vi göra?

JOHANNA

Vi ska gå ner och mata änderna.

LINA

Vad ska vi mata dom med då?

JOHANNA

(frånvarande blick)

Hur så?

LINA

Ja, vi har ju inget bröd med oss.

Johanna svarar inte samtidigt som de närmar sig en sjö och en brygga. Det är ganska öde. Vi ser en lekplats några meter bort.

LOVISA

Mamma, säg något då? Varför är du så konstig?

ÖVERTONING

EXT. BRYGGA - KVÄLL

Mörker. Johanna står på en brygga och tittar ut över vattnet. Hon skakar och andas ansträngt. Hon hyperventilerar och sätter sig på bryggkanten. Hon är på väg i vattnet flera gånger men hejdar sig. Hon går därifrån. Hon går in i skogen.

EXT. INNE I EN SKOG - KVÄLL

Vi hör prassel inifrån en skog. Vi närmar oss skogen. Vi hör ansträng andning (O.S).

Johanna vacklar fram bland buskar och träd. Hon är blöt och ser ut som en trasig docka. Hon är förvirrad och ser nästan drogad ut.

Det blir ljusare. Vi ser en gångväg.

EXT. BOSTADSOMRÅDE - GÅNGVÄG - SENARE - KVÄLL

Johanna vacklar fram på gångvägen. Hon närmar sig sitt bostadsområde. Hon tittar sig stressat omkring. Trötta rädda stirrande ögon. Hon möts av TVÅ JOGGARE (akt 1) i tights moderna löparkkläder. Kring nedre delen av joggarnas ryggar ser vi några små vattenflaskor. Den ena joggaren tittar på sin klocka och springer samtidigt förbi Johanna.

INT. JOHANNAS LÄGENHET - TOALETT - SENARE - KVÄLL

Johanna befinner sig på toaletten. Hon tar av sig sina blöta kläder. Det går långsamt. Hon huttrar och skakar. Hon byter om till torra kläder och sätter på sig ett par jeans och en tröja.

INT. JOHANNAS LÄGENHET - KÖK - SENARE - KVÄLL

Johanna vandrar runt i köket. Det är mörkt. Hon tittar ut genom fönstret. Hon tittar på sin I-phone. Hennes blick är fladdrig och psykotisk. Hon tar upp sin I-phone.

JOHANNA

(i telefon)

Jag tror det har hänt något otäckt
med barnen. Du måste komma.

INT. JOHANNAS LÄGENHET - KÖK - SENARE - KVÄLL

Johanna tittar ut genom fönstret. Christer kommer inrusandes i köket. Han är chockad.

CHRISTER

Johanna... vad är det som har hänt?

JOHANNA

Jag hörde en duns i vattnet...

CHRISTER

Vad menar du?

JOHANNA

(skärrat)

Att de föll i vattnet... men aldrig kom upp igen.

CHRISTER

Herregud, jag ringer polisen.

Johanna sätter sig vid köksbordet. Hon skakar och tuggar på sin tröja.

INT. JOHANNAS LÄGENHET - HALL/TOALETT - SENARE - KVÄLL

Vi befinner oss i Johannas lägenhet. Det knackar på dörren (O.S). Johanna öppnar. En MANLIG POLIS, 60 år och en KVNNLIG POLIS, 40 år (Dag från sjukhuset och Bodil från socialtjänsten i akt 1) kommer in genom dörren. Den kvinnliga polisen försöker tända lampan i hallen. Det är fortfarande mörkt. Poliserna lyser med sina I-phones istället.

En av poliserna lyser in mot toaletten. Han ser de blöta kläderna.

POLIS 1/BODIL

Har du bytt om?

Johanna tittar sig stressat omkring.

JOHANNA

Ja... alltså...jag hoppade i och försökte hitta dom.

POLIS 2/DAG

Ska vi åka då?

De lämnar lägenheten gemensamt.

EXT. BADPLATS - SENARE - KVÄLL

Vi ser en badplats. Vi ser en brygga. Vi ser mycket gräs och en lekplats.

EXT. BADPLATS - KRING BRYGGAN

Vi ser tre polisbilar och en ambulansbil på gräsmattan några meter ifrån bryggan. Vi ser hur några dykare dyker ner i vattnet. Polisen håvar på väldigt låg höjd. Ljusen från polis och ambulans är påtagliga.

Christer och Johanna samt två poliser står en bit ifrån.

JOHANNA

Vi gick ner för att mata änderna.

POLIS 1/BODIL

Klockan nio på kvällen?

JOHANNA

Dom försvann plötsligt från bryggan... Jag stod väl i andra tankar...

POLIS 1/BODIL

Hörde du inte när de landade i vattnet?

JOHANNA

Jo... jag vet inte... kanske gick de ner själva till bryggan. Jag minns inte... det är svart.

POLIS 2/DAG

Sa du inte nyss att ni gick ner
tillsammans?

JOHANNA

Jag minns inte...

POLIS 1/BODIL

Ta det nu lugnt och försök minnas
vad som hände.

JOHANNA

Kanske hoppade Lina i och Lovisa
kom efter... herregud...

CHRISTER

Kanske ville de bara bada?

POLIS 2/DAG

Knappast, vi är i mitten på
september.

DYKARE

(utanför bild)

Vi har hittat nåt.

En av poliserna tittar ut över vattnet. Vi dykaren hålla upp
en av flickornas rosa vadderade jacka.

Johanna gråter och faller hysteriskt till marken. Christer
sätter sig på huk och tröstar henne.

ÖVERTONING

INT. HÄKTE - KORRIDOR - DAG

Vi ser TVÅ KVINNliga VÅRDARE (Kvinnan som stjal mediciner och
Sara från receptionen i akt 1) och en kvinna i mörkt hår, i
grönblå heltäckande kläder, gåendes genom en korridor. Det
är påtagligt ljusst. De stannar till vid en cell.

INT. HÄKTE - CELL - SENARE - DAG

Vi befinner oss i ett isolerat och litet rum. Inga fönster. Rummet är ändå väldigt ljust.

Kvinnan ligger i sin säng. Vid nattduksbordet ser vi en OKEJ-tidning och en Aftonbladet. Hon tar tag i en gul filt och drar den över sig. Vi hör ansträngd andning under filten (O.S.) samtidigt som OKEJ-tidningen zoomas in. Det är ett nummer från 1984.

ÖVERTONING

EXT. STUGA - UTANFÖR EN GILLESTUGA - NATT

Vi er en stuga och en röd gillestuga intill. Intill stugan finns en brygga och ett stort träd.

ÖVERTONING

INT. GILLESTUGA - SOVRUM - NATT

Vi befinner oss i en gillestuga. Vi ser en OKEJ-affisch på väggen (Vanessa Paradis).

BARNRÖST (V.O.)

Mamma...mamma...mamma

Isabella/Amanda ligger och sover under ett brunvit-randigt täcke. Vi ser hennes släckta ögon. Hon öppnar ögonen. Vi ser hennes skräckslagna ögon.

NEDTONING